

OSVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

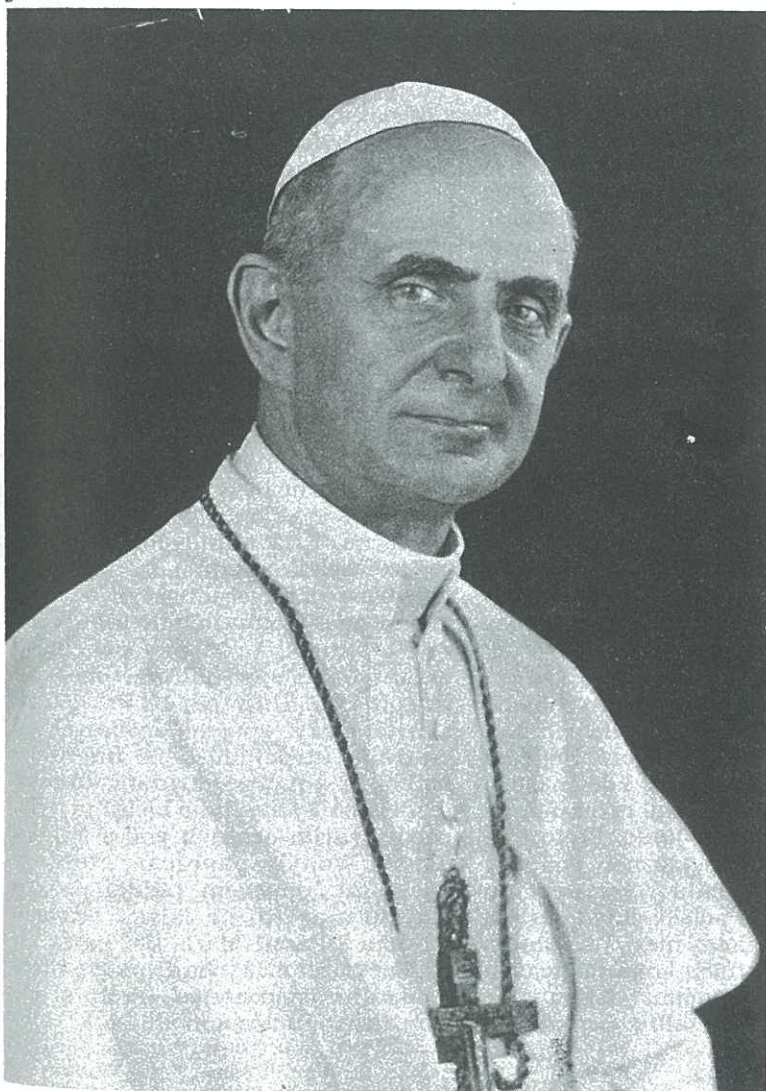
1. ČÍSLO

5. ZÁŘÍ 1993

PAPEŽ NESOUČÍ KŘÍŽ

Různě nazývali stoupenci i odpůrci papeže Pavla VI., od jehož smrti uplynulo 6. srpna už patnáct let. Byl kritizován pro svoji údajnou nerozhodnost, přezdívali mu "Hamlet ve Vatikáně". Tak se situace mohla jevit málo informovanému a zasvěcenému pozorovateli. Skutečnost ovšem byla poněkud jiná.

foto - archiv autora

Radomír Malý

Boží prozřetelnost v tomto století řídí svou církev tak, že obvykle papeže radikála vystřídá papež diplomat a obráceně. Po energickém bojovníku proti nacismu a komunismu Piu XI. přišel diplomatický Pius XII., po radikálním papeži agiornamenta Janu XXIII., iniciátoru Druhého vatikánského koncilu, nastupuje muž kompromisu a jednání Pavel VI., občanským jménem Giovanni Battista Montini, syn profesionálního politika, původně dlouholetý hodnostář vatikánské kurie, posléze arcibiskup v Miláně. Když byl v konkláve zvolen, sotva věděl, co ho čeká. Bez mimořádného sdělení shůry nikdo nemohl předvídat, k jakému rozvratu v Církvi dojde v důsledku mylné interpretace koncilových dokumentů.

Pochopil, že koncil byl nutný a dílem Ducha svatého. Proto se okamžitě po nástupu do úřadu přihlásil k jeho dokumentům a celý svůj pontifikát zasvětil jejich realizaci v praxi Církve. Koncilu věnoval svoji nástupní encykliku "Ecclesiam suam". S jeho jménem je spjata liturgická reforma, která umožnila lidu mít aktivní podíl při slavení Eucharistie. Latina přestala být jediným liturgickým jazykem, mohla být nahrazena živou řečí, aby zapojení lidu bylo co největší (nutno ovšem poznamenat, že je naprosto mylnou představa o "zrušení" latiny a zavedení národního jazyka, latina nadále zůstává liturgickou řečí Církve, pouze se povoluje užívat i živé řeči). Misál Pavla VI. tak nahradil čtyři sta let starý Misál Pia V., jenž vznikl jako výsledek Tridentského koncilu.

Pavel VI. byl vývojem Církve na Západě zaskočen tak jako všichni pravověrní katolíci. Začalo to nejdříve v Holandsku, kde málem každý farář se stal tvůrcem vlastní liturgie, jež neměla s oficiální liturgií Pavla VI. nic společného. Na teologických učilištích a v seminářích ve vyspělých západních

(pokračování na str. 2)

PAPEŽ NESOUČÍ KŘÍŽ

(dokončení ze str. 1)

zemích se hlásaly povážlivé bludy o Eucharistii, úctě Panny Marie a svatých a božství Ježíše Krista. V morální teologii docházelo ke stále větší liberalizaci ohledně šestého a devátého přikázání. Papež nemlčel. Roku 1968 vydal encykliku "Humanae vitae", v níž zdůraznil tradiční sexuální morálku, jež hlásá, že pohlavní styk má místo jedině v manželství a musí být otevřen početí. Jakékoliv umělé bránění pomocí pilulek a dalších preparátů je hříšné, manželé však mohou využít neplodných dnů ženy. Toto jasné stanovisko viditelné hlavy Církve narazilo na odpor některých teologů a biskupů, bylo však kladně přijato odbornou lékařskou veřejností bez rozdílu vyznání. O rok později vyhláší své "Credo", jakýsi minikatechismus uvádějící na pravou míru teologické bludy. Dostalo se mu příkrého odmítnutí od teologů Hanse Künga z německého Tübingenu a Edwarda Schillebeckxe z holandského Nijmegen.

Neposlušným se nestává pouze tzv. "První svět", to znamená vyvinuté země Západu, ale i tzv. "Třetí svět", především Latinská Amerika. Tam se šíří tzv. "teologie osvobození", směřující povážlivým způsobem Evangelium s marxistickými poučkami a stavějící bolševické revolucionáře a vrahy Che Guevaru, Fidela Castra a Mao Ce-tunga téměř na roveň Ježíši Kristu. Papež Pavel reaguje už r. 1967 encyklikou "Populorum progressio", v níž se jasně zastává chudých a vyděděných v rozvojovém světě proti útlaku a vykořisťování ze strany zemí bohatých. Zároveň ale připomíná stále aktuální zásadu Evangelia, že násilím cesta k osvobození mas nevede, vede naopak k ještě většímu zotročení. O čtyři roky později vydává u příležitosti osmdesátého výročí encykliky Lva XIII. "Rerum novarum" svůj okružní list pod názvem "Octogesima adveniens", v němž připomíná elementární pravdy katolické sociální nauky, především důstojnou mzdu pro zaměstnance, náležité sociální zabezpečení pro něho i jeho rodinu na stáří, pro případ invalidity a nezaměstnanosti, stejně tak ale nedotknutelnost soukromého majetku.

Konečně musel papež Pavel čelit i neposlušnosti katolických tradicionalistů, odmítajících novou liturgii i Druhý vatikánský koncil. Jejich vůdce arcibiskup Marcel Lefebvre z Francie prohlásil celou církev po koncilu za heretickou, pouze hrstku svých stoupenců vydával za "pravou římskokatolickou církev". Přes vý-

slovný zákaz z Vatikánu vychovával a světil v Écone ve Švýcarsku kněze ritu Pia V. Pavel VI. marně vyzýval osobním dopisem arcibiskupa Lefebvra k poslušnosti.

V této tristní situaci nalézal papež Pavel oporu v neformálních drobných hnutích zejména mladých katolíků. Právě za jeho pontifikátu došlo k dohodnocení velkého významu, jaký měly pro církev hnutí typu Opus Dei, Communione e liberazione, Schönstattbewegung, Cursillo, Focolarini, Neokatechumenát, Charizmatická obnova, Mariánské kněžské hnutí a další. Pavel VI. se mnohokrát vyjádřil na generálních audiencích, že tato hnutí jsou "velkou nadějí Církve". Vřele podporoval i ekumenické hnutí v klášteře v Tairzé, jehož protestantský převor Roger Schutz se stal jeho osobním přítelem. Velkou podporu našla u něho též Matka Tereza z Kalkaty. Pavel VI. poznal, že církev na Západě mohou zachránit jen tato a podobná hnutí, stavějící na bratrské komunitě menšího okruhu lidí stejné spirituality, a intenzivní služba lásky ve stylu Matky Terezy. Proto vsadil všechno na podporu tohoto trendu. Pochopil "znamení doby".

Zároveň však viděl obrovský potenciál, prozatím nevyužitý pro celou církev, v zemích "za železnou oponou", v komunistickém bloku. Dovedl do důsledků tzv. východní politiku Vatikánu, zahájenou už jeho předchůdcem Janem XXIII. Ta se stala předmětem kritiky některých západních sdělovacích prostředků pro údajnou "měkkost" ke komunismu a ústup od zásady neslučitelnosti křesťanství a marxismu. Dnes s odstupem doby vidíme, že Pavel VI. ve skutečnosti neustoupil od tohoto principu, obsaženého v encyklice Pia XI. "Divini redemptoris", ani o píď. Pouze naplnil Augustinovo heslo "nenávidět blud, ale milovat bloudícího", které zdůraznil Jan XXIII. ve své encyklice "Pacem in terris". Proto se nevyhýbal jednáním s komunistickými vládci a přijímal je ve Vatikáně vřelými a s poctami. Přitom však nevynechal jediné příležitosti, aby neprotestoval proti potlačování náboženské svobody. Vůči komunistickým zemím volil diferencovaný přístup, vědom si rozdílného postavení Církve v jednotlivých státech za železnou oponou. Nejlepší situace byla v Polsku, kde masový katolicismus znemožnil režimu omezit církev tak jako jinde. Proto hledal poskytnout všemožnou podporu primasovi kardinálu Wyszyńskému a zároveň světil polské církvi posláním být prostředníkem mezi Vatikánem a Církví v ostatních komunistických zemích. Vydatná pomoc, jakou jsme v letech tuhé totality čerpali od

polských biskupů, klášterů, redakcí, vydavatelství a od Katolické univerzity v Lublině, je mimo jiné též dílem Pavla VI., který k tomu polskou církev vyzýval a inspiroval.

Ve vztahu k Církvi v naší zemi uplatňoval papež Pavel politiku, již ne všichni tenkrát rozuměli: snažil se udržet provizorní chod oficiální, státem kontrolované duchovní správy a šel až na hranice kompromisu, když nominoval na biskupské stolce čtyři muže povolné vůči režimu. Jmenoval je však apoštolskými administrátory, nikoli řádnými sídelními biskupy, čímž dal jasně najevo, že tento stav nepovažuje za stabilní a normální, nýbrž za nepřirozený a přechodný. Mimo oficiální rovinu však byl z Vatikánu přes polskou a východoněmeckou církev udržován v ilegalitě řeholní život a zakládána společenství mladých ve stylu výše uvedených západních hnutí. Pavel VI. také všemožně vyzvedal pražského apoštolského administrátora biskupa Františka Tomáška, jemuž udělil kardinálský klobouk a tím "diplomatsky" donutil režim souhlasit s jeho jmenováním pražským arcibiskupem. Tak získal nekompromitovaný členstvím v kolaborantském hnutí "Pacem in terris" kardinál Tomášek přednostní slovo ve sboru ordinářů, což papež potřeboval. Papeži Pavlu VI. vděčíme za to, že v krušných 70. letech se u nás náboženský život udržel - ať už v oficiální nebo ilegální rovině. Jeho taktika byla opravdu promyšlená. Nebál se vyjádřit i k politické situaci v tehdejší Československu, například svým souhlasem s prohlášením Charty 77. Vysoce cenil pražského arcibiskupa Josefa Berana, jehož jmenoval kardinálem a po jeho nedobrovolném odjezdu do exilu mu stále projevoval svoji náklonnost a přízeň, ano, stál i u jeho úmrtního lože.

Pavel VI. velmi miloval pobožnost křížové cesty na Velký pátek, kdy v Kolosseu nosival osobně kříž. On ho nenesl jen symbolicky, on ho nesl skutečně. Kříž zdánlivého rozkladu Církve, úpadku hodnot. Na to všechno se papež Pavel musel dívat, aniž měl možnost tomu účinně čelit. Věřit v této situaci, že "brány pekelné ji nepřemohou", vyžadovalo opravdu velkou víru. Díky papeži Pavlovi za sílu této víry, spojené s obrovským vnitřním utrpením! Jeho orientace na Polsko a naděje vkládaná do zemí tehdejšího Východního bloku to byly, co připravilo cestu k volbě Poláka Karola Wojtyły papežem, který se opět stal "papežem radikálem" ve smyslu akcentu na lidská práva a na úctu k Panně Marii. Bez Pavla VI. by nebylo Jana Pavla II., to je dnes z odstupu času zřejmé. Proto si zaslouží vzpomínku a modlitbou.

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Charakteristickým znakem konzumní společnosti je individualismus. Nikdo druhému nebere svobodu věřit si, čemu chce, a smýšlet, jak chce, ale také necítí potřebu kárat ho, když činí něco špatného. Bůh v dnešních textech tento postoj odmítá. Skrze proroka Ezechiela hrozí těžkými testy tomu, kdo se nebude snažit přimět hříšníka

k obrácení. My ale raději kritizujeme za zády, než bychom řekli přímo jemu svůj názor. Ježíš Kristus nám dává konkrétní směrnice, jak postupovat, když vidíme hřích svého bližního. Proč to nekonáme a proč raději o něm "klepeme" za jeho zády? Asi proto, že nám chybí láska k bližnímu, o níž píše sv. Pavel jako o "naplnění zákona". -rm-

PERIKOPY 23. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Ez 33,1-9;
Řím 13,8-10;
Mat 18,15-20

ROMA LOCUTA...

PAPEŽ JAN PAVEL II. V DENVERU

Spekulace některých západních sdělovacích prostředků o "krachu" návštěvy Sv. Otce Jana Pavla II. v USA u příležitosti Světového dne katolické mládeže, jenž se tentokrát konal v Denveru v Coloradu, se nepotvrdily. Davy lidí byly větší než se předpokládalo. Už od sobotního večera 14. srpna byl park Chery Creek v Denveru - místo slavnostní nedělní liturgie, přeplněn zástupy mladých amerických katolíků. V neděli dopoledne byl konečný počet shromážděných věřících odhadován na více než půl miliónu.

Před svým čtyřdenním pobytem v USA se Sv. Otec zastavil krátce na Jamaice a v Mexiku. V obou zemích se setkal s mladými. Na Jamaice řekl, že katolická církev neodmítá tzv. "humanitární vměšování" jiných zemí, když jsou některé malé národy přepadeny a vystaveny nebezpečí genocidy. Bránit slabé je naopak aktem bliženské lásky, řekl papež.

V Americe se Jan Pavel II. netajil ostrou a nekompromisní kritikou konzumního způsobu života a praktického materialismu. Řekl, že Amerika se nachází v "morální krizi" a podléhá "snadnému přijímání" hříchu. Znovu důrazně trval na odmítnutí a zákonném zákazu potratů. Odsoudil násilí pornografií ve sdělovacích prostředcích a prohlásil každý mimomanželský pohlavní styk za hříšný podle neměnné nauky Církve. Rovněž tak papež odmítl homosexuální styky. Vyslovil se rovněž pro zachování kněžského celibátu a proti přístupu žen ke kněžskému svěcení. Reagoval také na aféry vyvolané americkým tiskem kvůli některým případům poslední doby, kdy jistí duchovní sexuálně

zneužívali mladistvé. Prohlásil tyto činy za politováníhodné a odsouzeníhodné. Jsou důsledkem všeobecné morální krize, která se nevyhýbá ani Církvi.

Za svého pobytu v Americe se Sv. Otec setkal s prezidentem Clintonem a viceprezidentem Gorem. Vyvrcholem celé návštěvy byla slavnostní

mše svatá v Denveru na slavnost Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna. Ve večerních hodinách odletěl Svatý Otec zpět do Říma. Podle zpráv světových agentur se měli Světového dne mládeže v Denveru účastnit také Matka Tereza z Kalkaty a převor eku-
menické klášterní komunity z Taizé Roger Schutz.

FALEŠNÁ ENCYKLIKA

Vatikánský tiskový mluvčí Joaquin Navarro Valls prohlásil, že text připravované encykliky Sv. Otce o morálních otázkách "Splendor veritatis", který byl

zveřejněn v italském listu "Adista", je neautentický. Jde o původní znění z doby před třemi lety, papež připravil už nový text, ale ještě ho nepodepsal.

PAPEŽ UZDRAVIL POSEDLOU

Papež Jan Pavel II. v r. 1982 uzdravil ženu posedlou zlým duchem. Uvádí to loni zesnulý kuriální kardinál J. Martín ve svých pamětech. Biskup ze Spoleta O. P. Alberti přivedl tenkrát na audienci k papeži s sebou jistou posedlou že-

nu, která se začala s křikem válet po podlaze. Papež se pomodlil exorcismus - a žena ztichla, načež se omluvila. Sv. Otec potom řekl, že to bylo poprvé, kdy se s takovým případem setkal.

PODIVNÉ NÁZORY ARCIBISKUPOVY

Otom, že Sv. Otec nemá těžkosti jen s některými teology, ale též s jistými biskupy, svědčí nedávné prohlášení arcibiskupa z francouzského Toulouse A. Colliniho na tiskové konferenci. Ten vyzval vedení Církve, aby prý vyslovilo svůj souhlas s používáním kondomů, neboť je to údajně jediná

záchrana před AIDS. Pohlavní zdrženlivost prý se nedá vyžadovat, neboť "někdo své sexuální chování skutečně nemůže změnit". Pan arcibiskup ovšem zapomněl, že podle nejnovějších výzkumů kondom před AIDS prakticky vůbec nechrání. Zároveň Collini požadoval zrušení celibátu.

POMNÍK KARDINÁLU INNITZERovi DVACET LET

NA LETIŠTI

Ve Vidni - Döblingu posvětil vídeňský arcibiskup kardinál Groer pomník svému předchůdci Theodoru Innitzerovi. Ve svém projevu řekl, že zesnulému vídeňskému arcipastýři byla předhazována sympatie k nacistickému režimu. Faktem je, že kardinál Innitzer ve snaze zabránit krveprolití vyzval

r. 1938 věřící, aby hlasovali pro připojení Rakouska k hitlerovskému Německu. Byla to chyba, nedá se však pominout záchranná akce během války ve prospěch tisíců rakouských Židů, kterou kardinál Innitzer na vlastní riziko organizoval, zdůraznil kardinál Groer.

-rd-

PRAVDA O KARDINÁLU STEPINACovi

V únoru r. 1960 zemřel v komunistickém vězení chorvatský primas kardinál Alois Stepinac, arcibiskup v Záhřebu. Titův režim ho odsoudil k šestnácti letům vězení pro údajnou kolaboraci s pronacistickou vládou Chorvatského státu za druhé světové války. Nyní vyšel v Záhřebu životopis tohoto mučedníka pro víru s předmluvou záhřebského arcibiskupa kardinála Kuhariče. Komunistické lži jsou zde na konkrétních dokumentech vyvráceny i s kořeny. Kniha uvádí v doslovném znění více než třicet prohlášení a ostrých protestů kardinála Stepinace proti vyvraždování Srbů a Židů fašistickými ustašovci, což vedlo k napětí mezi katolickou hierarchií a vládou A. Pavliče, který nebyl praktikujícím katolíkem a hlásil se k fašistické

panteistické nauce. Katolická víra byla pro něho jen znamením příslušnosti k chorvatskému národu, ničím víc. kardinál Stepinac zároveň vyvinul velkolepou záchrannou akci ve prospěch Židů, Cikánů a Srbů, z nichž tisíce našly útočiště v církevních zařízeních a tak unikly jisté smrti. Gestapo se ho pokoušelo několikrát fyzicky likvidovat, ale bez úspěchu.

-bc-

Týdeník Tag des Herrn uveřejnil reportáž z práce duchovního správce letiště ve Frankfurtu nad Mohanem. Před dvaceti lety tam byla zřízena letištní kaple, v níž mohou cestující, čekající na svůj spoj, strávit čas v modlitbě a meditaci. Kaple je ekumenická, kromě křesťanů slouží též židům, muslimům a budhistům. V neděli se zde pravidelně slouží kromě evangelické Večeře Páně i katolická mše svatá. Duchovní správu vede nepřetržitě už dvacet let kněz Palotín Walter Maader, který je celé dny k dispozici cestujícím v místnosti vedle kaple k duchovním rozhovorům a svátosti smíření. Počet padesáti lidí nejrůznějších národů a ras za jeden den, kteří si s ním přejí hovořit, není výjimkou.

-rm-

KNĚŽSKÝ CELIBÁT ZNOVU POTVRZEN

Papež Jan Pavel II. se na nedávné generální audienci znovu vyslovil proti kněžskému svěcení ženatých mužů katolické církve latinského ritu - a to i v mimořádných případech. Odvolal se na

usnesení několika římských biskupských synod, které jasně stanovily pro kněze latinského ritu bezpodmínečnou povinnost celibátu.

(*Doslovné znění papežova projevu naleznete na str. 8 a 9.*)

-red-

KATOLÍCI V NORSKU

V protestantském Norsku žije kolem 40 000 katolíků, což představuje zhruba jedno procento obyvatelstva. Počet věřících vzrůstá ročně o deset procent, hlavní zásluhu na tom má přistěhovalectví. Farní společenství ve stotisícovém Trondheimu sestává ze čtyřiceti národností, farní společenství v hlavním městě Oslo dokonce z devadesáti národností, mimo jiné i z Afričanů, jihoameričanů, Vietnanců a Filipínců. Naprostá většina věřících je mladší 35 let.

-bc-

BISKUP NEZNEUŽÍVAL DĚTI

Osvobozujícím rozsudkem skončil soudní proces v Minneapolisu v USA proti biskupu v Davenportu Gerardu O Keefemu. Byl žalován v r. 1992 dvěma ženami z tohoto města, že je v letech 1961-6, kdy působil v Minneapolisu, coby světicí biskup, jako děti pohlavně zneužíval. Při soudním přelíčení vyšlo najevo, že obě ženy jsou duševně choré a k podání žaloby byly donuceny svými příbuznými, kteří jsou vyznačeni satanistické církve a právě oni je sexuálně využívali při svých obřadech a orgiích. Pěťasedmdesátiletý biskup Keefe prohlásil, že svým žalobkyním odpouští a modlí se za

ně i za ty, kdo je navedli a zneužívali pro službu satanovi, jakož i za všechny, kteří propadli satanskému kultu.

BUDOU MOCI DO RUSKA?

Předseda Komise pro svobodu svědomí Ruského parlamentu Vjačeslav Polosin objasnil na tiskové konferenci v Moskvě nový zákon, zakazující zahraničním misionářům v Rusku činnost. Řekl, že tento zákon podepsaný prezidentem Jelcinem se netýká řádně registrovaných církvi na území Ruska, které mají své představitele v zahraničí. Postihuje pouze samozvané zahraniční misionáře, kteří nemohou dokázat, že patří k nějaké registrované náboženské společnosti. V poslední době jejich počet podle Polosina rapidně vzrůstá. Katolická církev bude tedy snad moci nadále bez omezení vysílat do Ruska polské, německé i další kněze, pokud se nechá zaregistrovat.

-dr-

PROTI DĚTSKÉ PROSTITUCI

Vatikán podle zpráv Vatikánského rozhlasu vyzval thajské úřady k aktivnějšímu boji proti dětské prostituci, která nabývá hrozivých forem. Stále více Němců, Francouzů a Američanů podniká tzv. "sexuální turistiku" do Thajska, kde jim na ulici zástupy děvčat mladších patnácti let nabízejí své "služby". Thajské zákony jsou v tomto směru

nejliberálnější na světě. V současné době projednává parlament v Bangoku návrh zákona, podle něhož by měly být sexuální styky s partnerkami mladšími 18 let trestány vězením až do osmi let a pokutou čítající v přepočtu 3 800 DEM, styky s dívkami mladšími 15 let vězením až do patnácti let a pokutou 15 000 DEM.

-dr-

CÍRKEVNÍ MAJETEK - DANAJSKÝ DAR?

Otázka restituce církevního majetku polarizovala naši politickou reprezentaci do několika směrů.

Dr. H. Fadrus

Zastánci práva a morální spravedlnosti přisuzují jakýkoliv nezákonně zcizený majetek jeho původnímu majiteli. Zastánci opačného názoru, mezi nimiž jsou i ti, kteří se na nezákonném zcizení církevního majetku aktivně podíleli, nejsou ochotni přiznat vinu režimu minulých let a svým pozitivním přístupem k náhradě škody i omluvou poškozenému se morálně ospravedlnit, a proto tvrdošijně obhajují oprávněnost totalitních praktik zločinného systému minulosti. Mezi těmito dvěma názorovými proudy je různorodá spleť postojů, snažících se více či méně o to, aby se "vlk nažral a kozy zůstaly přinejmenším alespoň dvě".

Mnohé oficiální vládní i politické kruhy se staví do posice jakéhosi štědrého mecenáše, jenž církvím, které jakoby na nic nárok neměly, laskavě popustí z jejich majetku to, pro co se shovívavě rozhodne. Při tom však ani sám netuší, kolik líceměrnosti může být skryto v jeho gestu, byť by bylo sebevelkolepější.

V církevním majetku je nutno z hlediska jeho funkce rozlišovat dvě kategorie. Jednou z nich jsou objekty (ošklivě označované jako "kultovní") nezbytné pro vnitřní život církví, pro jejich náboženskou angažovanost ve společnosti a pro jejich činnost kulturní, osvětovou, zdravotně - sociální a humanitární, kam patří kostely, fary, kláštery, nemocnice, ústavy, školy aj. Tyto objekty jsou dnes v mnoha případech natolik zanedbané a zdevastované minulým režimem, že jejich uvedení do původního stavu, zprovoznění a příp. znovuvybudování vyžaduje mnohamiliardové náklady (odhadem asi 250 miliard Kčs). Do druhé kategorie církevního majetku patří polnosti, lesy a některé výrobní podniky, tedy objekty sice charakteru výdělečného, ale s ročním ziskem, který představuje nepatrný zlomek potřebných nákladů pro obnovu objektů první kategorie. Z toho vyplývá, že je nesmyslná obava z obohacování církví, protože ona tzv. "výdělečná" kategorie církevního majetku, do značné míry i sama znehodnocená hospodařením minu-

lého systému (lesy!), ještě po mnoho let nebude moci pokrývat potřeby církví v jejich rozmanité činnosti.

Vnucuje se otázka, proč "chudá církev"? Stát se nebrání dobru a tolika hodnotám, které mlčky od církví přijímá, ale řešení potřeb nezbytných nákladů s tím spojených, komplikuje všemožně. Odlukou církví se stát chce tohoto finančního břemena zhostit, ale prostředky, produkující zisk pro takové účely církvím upírá. Silně to připomíná snahy minulé totality, v níž bohatá komunistická šlechta nedopustila, aby výjma ji někdo zbohatl - až nakonec zchudl celý stát. Je však více než problematické se domnívat, že stát, který by se znovu protiprávně zmocnil církevního majetku, jej bude lépe využívat k dobru společnosti. Historie je v tomto směru velice poučná. Na populistické proklamaci "chudé církve" je však nejpikantnější to, že nejhalasněji to vyhlašují právě ti,

kteří k upřímnosti svého tvrzení i náboženského přesvědčení mají daleko, kteří se svými extrémními příjmy se vozí ve statisícových zahraničních vozech a svoje podnikatelské tužby se marně snaží utajit.

Ti, kteří si přisuzují právo rozhodovat o tom, zda a kolik majetku jednotlivé církve obdrží, by měli sestoupit z piedestalu shovívavě blahosklonného mecenáše, přidělujícího majetek, který mu nepatří a zaujmout místo skromnosti a spravedlivé reality. Měli by si též uvědomit, že jestliže tento politický systém je dědicem systému minulého, se všemi jeho pozitivy i negativy a dluhy, má i morální povinnost uvést nejprve zdevastovaný majetek církví na své náklady do stavu, v němž byl násilně církvím v letech 1948 až 1950 odcizen a teprve potom kalkulovat s tím, že by církve mohly žít ze zisku té části svého majetku, který lze považovat za výdělečný. Tyto podmínky však asi splněny nebudou a proto lze oprávněně pochybovat o tom, že v blízkém i vzdálenějším budoucnu budou církve schopny existovat bez ekonomické podpory ze strany státu. Taková ekonomická závislost církví na státu je však plně morálně oprávněná, poněvadž tvorba mnoha nepopíratelných hodnot, jimiž je stát ze strany církví obohacován, nemůže být jen soukromou a výlučně z vlastních zdrojů financovanou činností jednotlivých křesťanských církví!

MILOST A PŘIROZENOST

Zásada sv. Tomáše, že milost zdokonaluje přirozenost, je velmi moudrá, často se jí ale špatně rozumí. Někteří se s její pomocí snaží zneužít vlastních omylů k chápání duchovního života.

P. Tomáš Bahounek, OP

Duchovní život navazuje na lidskou přirozenost, totiž na řád, který Bůh vtiskuje do její struktury. Nadpřirozenou milostí však směřuje k vyššímu životu. To ovšem neznamená, že by v tomto postupu bylo možno navazovat na nejrůznější lidské nedostatky, slabosti a hlavně hříchy, neboť tyto poruchy a vady nejsou vlastní organickou či strukturální součástí stvoření lidské přirozenosti. Vymykají se stvořenému řádu. Proto musejí být přemáhány.

Podobně je zneužívána také další zásada, že mystický život není jen záležitost některých výjimečných lidí, nýbrž jsou k němu pozváni všichni lidé, aby tak dosáhli svého vlastního určení. **Vzdáleně a obecně** jsou všichni povoláni k vyššímu ducho-

vnímu životu. Všichni jsou přece vyzýváni, aby byli dokonalí jako Otec nebeský. Avšak nikoli všichni jednotlivě jsou **blíže** povoláním zvaní k vyššímu duchovnímu životu, neboť jde o zvláštní milost, kterou Bůh uchovává pro své vyvolené. Ostatně toto **blíže** povolání se může stát časově později, než ono **vzdálenější** a **obecné** povolání.

Při stvoření člověka k svému obrazu a podobě vložil Bůh sám do lidské přirozenosti touhu po dokonalém poznání sebe sama. Jako on dokonale poznává sebe sama, a toto je jeho život, ba jeho vnitřní život, z něhož vychází Syn, tak i v nás hoří touha poznat jeho. K němu jako prapříčině směřuje jím stvořená lidská duše jako magnetická střelka
(pokračování na str. 6)

(dokončení ze str. 5)
k svému pólu.

Tak můžeme všichni poznat Boha z účinků ve světě, z jeho stop. Jenže lidské duši to nestačí. Lidská duše totiž poznává Boha jako něco nesmírného, tajemného, nekonečně povzneseného nad člověka. Proto se lidské poznání nemůže spokojit jen s tím symbolickým poznáním, které vychází z přenášení stvořených i lidských pojmů na Boha. Člověk chce jak poznat Boha, a ozřejmit si ho pojmově, tak proniknout k němu ostatními schopnostmi. Chce Boha také doslova zakoušet. Chce jej objímat svou láskou. Správně chápe, jak nedokonalé jsou naše lidské pojmy. Velmi správně poznává, že naše poznání nemůže dokonale vystihnout a vyjádřit Boha.

Bůh jako Lásky

Bůh předstihuje lidskou touhu po poznání Boha jako příčiny jevů a procesů, které se dějí kolem něho i v něm samém. Zjevuje se člověku jako Lásky, která se nám nabízí k nejužšímu spojení. Povolává nás totiž k účasti na své podstatě a svém životě. Z toho přirozeně vyrůstá onen mystický sklon, o němž pojednávají náboženští psychologové.

Teologie duchovního života se často vymezuje jako věda o milosti, která přivádí člověka k dokonalosti. Zatímco někteří mluví o tajemné vědě svatých nebo zasvěcených, moderní střízlivé pojetí pojednává o milosti jako účasti každého člověka na božském životě, takže působení milosti se nekříží s přirozenými životními projevy člověka. Naopak, navazuje na ně a zdokonaluje je.

Proto je třeba brát v úvahu mnohé poznatky psychologie a jiných věd, zabývajících se člověkem. Naráží se zde však na nesnáze, aby se duchovní život neomezoval na psychologický proces. Snad právě proto je mezi četnými teology odpor k psychologickému pojetí duchovního života. Vždyť je bezesporu bludné, pokud by se měl duchovní život považovat za plně vysvětlitelný psychologickými fakty.

Stejně pochybená je však i opačná krajnost: domněnka, že psychologické bádání o lidské přirozenosti nemá pro duchovní život člověka vůbec žádný význam. Vždyť ne jeden tíživý problém duchovního života vyplývá často z oblasti lidské psychologie. Řešení je ve sblížení obou krajních názorů a ve spojení toho, co každý z nich tvrdí a oddělení se od toho, co každý z nich popírá. Znalost lidské psychiky, o kterou usilují psychologové, může být víta-

ným přínosem pro výchovu lidí k hlubšímu duchovnímu životu. Již dvě tisíciletí se křesťanští duchovní učitelé snaží zachránit a posvětit člověka v Kristu. Za tu dobu se naučili mnoha pravidlům a zákonům psychologického života. Většina učitelů duchovního života byla v běžném životě výtečnými psychology a měla porozumění pro lidskou přirozenost.

Lidé si jsou podobní

Právě toto porozumění bychom měli dnes umocnit a prakticky uplatňovat. Všichni lidé přirozeně prožívají jisté zásadní radosti a strasti. A tak v hloubce své osobnosti se muži i ženy, mladí i staří, osoby zasvěceného života i ti, kdo žijí ve světě, vzájemně podobají víc, než bývají ochotni si přiznat.

Poslání církve

Křesťanští mystikové to dobře znali. Věděli, že posláním církve je přivést lidstvo za působení Ducha svatého k plné dokonalosti v Božím lidu. Proto není dobré si myslet, že snad teprve moderní psychologie objevila to, co o člověku víme: o jeho přirozenosti, motivaci, sebeklamech, chybách - odkud to vše pramení a jak to narůstá.

Na druhé straně by však bylo nerozumné, kdybychom si mysleli, že nás dnešní psychologie nemá čemu novému naučit. Naopak: často nás stručně a jadrně naučí vícem, k jejichž poznání bychom se jinak dopracovávali značný čas. A co je horší: mnozí z nás by se k takovým poznatkům nikdy snad ani nedostali. Vždyť při poznávání psychologických skutečností, jež vyžaduje vycvičené pohotovosti k vnímavému sebezpozorování, často neblaze působí činitel vlastní zaslepenosti, pýchy a sklon hodnotit druhé podle sebe.

Duchovní život

Máme-li pochopit duchovní život, máme-li poznat co vše dokáže milost, je třeba sáhnout po psychologii. Ba co víc - někdy jsme k tomu dokonce nuceni, pokud nemají naše úvahy o duchovním životě zůstat jenom na povrchu.

Avšak duchovní život je životem celé lidské osoby, jež svou přirozeností směřuje k sebepřekonání, a to nemůže sama od sebe, ale jen s Boží pomocí. Bůh nám tuto přirozenost dal se všemi jejími charakterovými rysy a s její individuální povahou. Kdo chce tedy růst v duchovním životě, musí brát ohled na celou lid-

* *Politické strany vládní koalice čtyřky se dohodly, že cílovým řešením vztahů mezi církvemi a státem, a zároveň nejlepší variantou, by měla být politická a duchovní nezávislost církví na státu.*

* *Poslanci Českého parlamentu budou projednávat prozatím dva návrhy školního, které budou platit vysokoškolští studenti: první vychází z požadavku jednotné sazby, druhý z finančních poměrů konkrétní školy, na níž student studuje.*

* *Klub angažovaných nestraníků připravuje na konec října sjezd, na němž by měl být zvolen předseda, členové ústřední rady a schválen volební program pro komunální volby r. 1994.*

* *Škody, způsobené zloději o letních víkendech Pražanům, činí v průměru přes dva miliony korun.*

* *Počet požárů v první polovině letošního roku byl o deset procent vyšší než ve stejném období loňského roku.*

* *Skupina koaličních i opozičních poslanců připravuje návrh zákona o politických stranách, dle něhož bude muset každá z nich překládat Parlamentu výsledky svého hospodaření. V případě nesrovnalostí může být strana potrestána pokutou, obstatením majetku nebo zastavením činnosti.*

skou osobu. Musí to brát v úvahu při růstu lidské osobnosti, jež pod vlivem Kristovy milosti dochází k plné dokonalosti a k osobnímu setkání s trojjediným Bohem.

Nový život a vztah k Bohu

Cesta člověka k Božimu dětství je cestou osvětlené proměny samotné přirozené lidské struktury i s jejími přirozenými životními funkcemi. Je to přechod k naprostému sjednocení struktury lidské přirozenosti. Je to přechod k naprostému sladení všech přirozených funkcí této struktury.

Nový život, který přijímáme při křtu, je životem vnitřního vztahu k Bohu jako našemu Otci, k Ježíši Kristu - jeho Synu a našemu Bratru, a k Duchu svatému, zosobněné Lásky. Duchovní život člověka se ve všech svých procesech a oblastech projevuje jako hluboká, živá jednota v osobě.

Z CELONÁRODNÍHO SETKÁNÍ MLÁDEŽE NA VELEHRADĚ

Inspirace k evangelizaci

U příležitosti VIII. Světového dne mládeže se uskutečnilo v neděli 15. srpna v americkém Denveru za osobní účasti papeže Jana Pavla II. setkání mladých věřících lidí z celého světa. Z České republiky se denverského setkání zúčastnila asi padesátičlenná skupina mladých lidí, kteří od nás odjžděli už v pátek 6. srpna. Pro ostatní mladé katolíky z naší země, kterým by byla cesta za oceán příliš daleká i nákladná, probíhalo souběžně s Denverem národní setkání na Velehradě. Přijelo sem ze všech sedmi českých diecézí na osm tisíc mladých lidí a nechyběli ani hosté ze sousedních zemí. Všichni byli už od úterý 10. srpna ubytováni ve školách v Uherském Hradišti. V areálu vedle velehradské baziliky a někdy také na hradištském zimním stadionu byl pro ně připraven celodenní program. Slovo na den, katecheze, zpěv, modlitby, scénky zástupců diecézí, nechybělo ani divadlo a sport.

Velehradské setkání mládeže zahájil 10. srpna ve večerních hodinách mši svatou na Masarykově náměstí v Uh. Hradišti pražský světící biskup Jaroslav Škarvada, který promluvil k mladým na Velehradě ještě ve středu odpoledne. V dalších dnech k mladým věřícím promluvili také biskupové F. Lobkowicz, J. Koukl a pražský arcibiskup M. Vlček.

Za nejsilnější zážitek a vyvrcholení několikadenního programu označovali účastníci setkání nejčastěji sobotní večerní slavnost s předáváním světla. Přijel na ni rovněž papežský vyslanec arcibiskup Giovanni Coppa. "Vy jste světlo světa," citoval nuncius v této slavnostní atmosféře Kristova slova z evangelia. "Svatý Otec si přeje, aby nová generace katolíků vydávaly svědectví křesťanské víře a aby se ve své vlasti, která konečně vyšla z těžkých dob ateismu, zapojili do nové evangelizace," řekl nuncius a dodal, že obsahem tohoto jasného příkazu je šířit světlo víry. "Ale nešíříme víru, jestliže ji nemáme zakořeněnou v sobě jako nejdražší poklad, jako část sebe sama. Člověk nedává to, co nemá. Nová evangelizace začíná jenom tehdy, když jsme byli sami dříve evangelizováni. A být evangelizován, to znamená pozorně naslouchat Kristu, který k nám pro-

mlouvá v Písmu, v církvi a v tichu našich duší..."

G. Coppa předával reprezentantům jednotlivých diecézí svíce, rozžaté od hořícího paškálu, a od nich si zapálili své svíčky všichni přítomní. Plaménky světla se záhy přenesly i do očí a tváří mladých křesťanů. Byl to v noční tmě mocný symbol šíření víry v tomto světě. "Vy mladí, buďte nositeli světla víry všem bratrům!" vyzval G. Coppa.

K rozhodnutí mít Boha na prvním místě ve svém životě vyzval potom při závěrečné pontifikální mši svaté v neděli dopoledne na Velehradě olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Jako vzor dokonalého spojení s Kristem postavil ve své promluvě před duchovní zrak přítomných mladých lidí Pannu Marii. Silu ke svědectví víry v praktickém životě měla mladým lidem vyprosit závěrečná zásvětná modlitba před novým mozaikovým obrazem Panny Marie - Matky Jednoty: "Maria, Panno čistá, obnov v našem národě lásku k mravní čistotě... Ať (mladí lidé) dokáží jít proti proudu za ideálem čistého srdce, které je předpokladem šťastné budoucnosti... Veliké věci ať skrze tebe vykoná Pán i v naší době. Ať zvítězí dobro, pravda a láska. Ať se tvůj Syn a náš Pán Ježíš Kristus skrze tebe znovu vrátí mezi nás a my k němu. Amen, tak se staň!"

Abý křesťanská láska zcela

ZE SVĚTA...

* V Rusku se znovu objevily a nebezpečně se rozšiřují mor, cholera, záškrt a úplavice. Lékaři dávají vinu především špatným hygienickým podmínkám.

* Zemřel "král rock'n rollu" Elvis Presley. Novináři však nevykládají domněnku, že ve skutečnosti žije a nechal ohlásit falešnou zprávu o svém úmrtí, neboť už delší dobu usiloval o své stažení z civilizace a odchod mimo ni.

* Podle zprávy Spolkového úřadu na ochranu ústavy celkem dva tisíce občanů bývalého Západního Německa spolupracovalo s východoněmeckou tajnou službou Stasi.

* Argentina je ohrožena velkým náporům sekt především z USA a Dálného Východu. Na

konkrétně spojovala i naše dva nejbližší národy, zúčastnila se v sobotu delegace mladých z Velehradu setkání slovenské katolické mládeže, které probíhalo od pátku do neděle v Nitře. Z velehradského setkání byly odeslány také pozdravné dopisy papeži Janu Pavlu II. a prezidentu republiky Václavu Havlovi.

Vojtěch Cékota

VELKOFILM ZE STARÉHO ZÁKONA

Několik světových filmových producentů včetně Hollywoodu se spojilo při natáčení obřího filmu nazvaného "Starý zákon". Jeho první díl nazvaný "Abrahám" by měli televizní diváci v západních zemích shlédnout už příští rok. Hlavní postavu biblického Abraháma hraje věhlasný Richard Harris z amerického Hollywoodu, role Sáry byla přisouzena další Američance Barbaře Hersheyové. Film se natáčí v marocké poušti a bude podle předběžných odhadů stát 200 milionů německých marek. Za úspěch filmu se modlí řeholnice ze šesti klášterů. Hlavním režisérem se stal Joseph Sargent. Třiašedesátiletý Richard Harris, představitel hlavní role, se vyjádřil, že tento film ho "morálně povznáší" a že v dějinách Starého zákona cítí živou přítomnost Boží.

-mm-

území státu jich působí přes dva tisíce.

* Brazilští biskupové ostře odsoudili nedávnou vraždu sedmi bezprizorních dětí na ulici Rio de Janeiro vojenskou policií a vyzvali úřady k neodkladnému vyšetření celého případu, neboť jinak hrozí eskalace násilí.

* Katolíci biskupové v Řecku vydali pastýřský list, v němž projevují obavy nad vzrůstající vlnou náboženské nesnášenlivosti. Ostře odmítají obvinění, že prý papež vyzývá k válce proti Srbům.

* Apoštolský nuncius v Bosně - Hercegovině arcib. F. Monterisi oznámil, že Vatikán nepovažuje žádný z dosavadních konceptů řešení konfliktu v této zemi za přijatelný, neboť negarantuje práva národnostních menšin.

CELIBÁT ZNAMENÁ PLNOU PŘÍSLUŠNOST KE KRISTU

Proslov papeže při generální audienci 17. července 1993

1. Když Ježíš povolal první apoštoly, aby se stali "rybáři lidí" (Mt 4,19; Mk 1,17; srov. Lk 5,10), "opustili všechno a následovali Ho", tak se píše v evangeliích (Lk 5,11; srov. Mt 4,20.22; Mk 1,18.20). Jednou si vzpomněl sám Petr na tento aspekt povolání apoštolů a řekl Ježíšovi: "Ty víš, že jsme opustili všechno a následovali Tě" (Mt 19,27; Mk 10,28; srov. Lk 18,28)...

Nato vypočítával Ježíš všechna odloučení, která, jak říkal - jsou nutná "kvůli mně a kvůli evangeliu" (Mk 10,29). Nejednalo se jenom o to, zřít se materiálních hodnot jako jsou "dům" nebo "pole", nýbrž také odloučit se od nejmilejších lidí: "Bratrů, sester, matky, otce, děti", tak říkají Matouš a Marek; "ženy, bratry, rodičů nebo dětí", jak říká Lukáš (18,29).

Všimněme si zde také různých povolání. Ne ode všech svých učedníků žádá Ježíš úplné zřeknutí se rodinného života, i když žádá ode všech první místo v srdci, žádá je od každého, když řekl: "Kdo miluje otce nebo matku více než mne, není mne hoden a kdo miluje syna nebo dceru více než mne, není mne hoden" (Mt 10,37). Požadované skutečné zřeknutí se je vlastní apoštolskému životu nebo zvláště zasvěcenému životu. Ježíšem zavolání, opustili "Jakub, syn Zebedeův a jeho bratr Jan" nejenom čluny, v nichž "upravili své síť", nýbrž také svého otce, s nímž byli (Mt 4,22; Mk 1,20).

Tato zjištění nám pomáhají porozumět základu církevního zákonodárství, týkajícího se kněžského celibátu. Neboť církev byla a je toho názoru, že celibát v logice kněžského svěcení (a z toho plynoucí úplné příslušnosti ke Kristu) spočívá v ohledu na uvědoměném uskutečnění poslání pro duchovní život a evangelizaci.

2. V Matoušově evangeliu, krátce před citovaným místem o odloučení od milých lidí, mluví Ježíš v silném semitském vyjadřování o jiném požadovaném zřeknutí "ve jménu Božího království", to znamená o zřeknutí se manželství. "Někteří jsou... manželství neschopni, ... a někteří se k tomu sami odhodlali - kvůli Božím království" (Mt 19,22). To znamená, že se k celibátu zavázali, aby se cele dali do služby "evangelia o Království" (srov. Mt 4,23; 9,35; 24,34).

Ve svém prvním dopisu Korintským zdůrazňuje apoštol Pavel, že se rozhodl nastoupit tuto cestu a

vysvětluje souvislost vlastního rozhodnutí těmito slovy: "Neženatý se stará o věci Páně; chce se líbit Pánu. Ženatý se stará o věci světa; chce se zalíbit své ženě. Tak je rozdělen" (1 Kor 7,32-34). Jistě není příznivé, když "je rozdělen" ten, který je povolán jako kněz, aby se staral o věci Pána. Jak tomu učí Koncil, církev si závazku k celibátu - vyrostlého z tradice, která navazuje na Krista, vysoce cenila "zvláště v ohledu na kněžský život. Vždyť přece je znamením a současně podnětem pastýřské lásky a zvláštním zdrojem duchovní plodnosti ve světě". (Presbyterorum ordinis, č. 16).

Je pravda, že ve východních církvích je mnoho kněží ženatých podle jejich platného kanonického práva. Ale biskupové a určitý počet kněží žije také v těchto církvích v celibátu. Toto různorodé zřízení, závislé na poměrech v církvi, přiměřených době a místním poměrům, se vysvětluje ze skutečnosti, že dokonalá zdrženlivost, jak Koncil říká, "není požadována ze samé podstaty kněžství."

Ona nepatří k podstatě kněžství jako stavu a není proto ve všech církvích vyžadována. Přesto nejsou žádné pochybnosti o její přiměřenosti, ba dokonce shodě s požadavky svatého svěcení. Ona patří, jak se říká, k logice kněžského svěcení.

3. Konkrétním ideálem této podmínky zasvěceného života je Ježíš, příklad všech, ale zvláště kněží. On žil jako neženatý a mohl proto věnovat všechny své síly hlásání Božího království a službě lidem se srdcem zcela otevřeným lidstvu a jako kmenový otec nové generace v Duchu. On se skutečně rozhodl "pro nebeské království" (srov. Mt 19,12)

Svým příkladem dal Ježíš pokyn, který se následuje. Podle evangelií se zdá, že oněch Dvanáct, určených jako první k účasti na jeho kněžství, se zřeklo svého rodinného života a následovalo ho. V evangeliích není nikdy řeč o ženách nebo dětech ve vztahu ke Dvanácti, i když nám dávají vědět, že Petr, dříve než byl Ježíšem povolán, byl mužem ženatým (srov. Mt 8,14; Mk 1,30; Lk 4,28).

4. Ježíš nevydal žádný zákon, nýbrž žil příkladem ideálu celibátu pro nové kněžství, které založil. Tento ideál se stále více v církvi prosazoval. Je pochopitelné, že v první

době šíření a vývinu křesťanství byl velký počet kněží tvořen ženatými muži vybranými nebo zvolenými podle židovské tradice. Víme, že v listech Timotejovi (1 Tim 3,2-3) a Titovi (1,6) byla požadována na mužích vybraných pro kněžství ta vlastnost, aby byli dobrými otci rodin a byli ženati s jedinou ženou (to znamená, aby byli věrni své manželce). Je to církev v organizační a - řekli bychom - pokusné fázi vzhledem k tomu, co lépe odpovídá uspořádání životního stavu vzhledem k ideálu a "radám" doporučeným Pánem. Na základě zkušenosti a úsudků se stále více prosazovalo celibátní zřízení, až se to stalo v západní církvi kanonickým ustanovením všeobecně platným. Nebyl to jenom následek právní nebo organizační skutečnosti: Bylo to zraní církevního uvědomění ohledně účelnosti kněžského celibátu nejenom z dějinných a praktických důvodů, nýbrž také na základě shody, která se stále více projevovala mezi celibátem a požadavky kněžství.

5. Vatikánský koncil vypočítává důvody této "hluboké shody" celibátu s kněžstvím: "Skrze panenství a svobodný stav pro nebeské království se stávají kněží novým a znamenitým způsobem zasvěcenými Kristu; připodobňují se jemu snadněji nerozděleným srdcem, darují se svobodněji Jemu a skrze Něho službě Bohu a lidem, slouží bez překážek Jeho království a dile znovuzrozeni z Boha a budou tak ještě více uschnouti hluboce porozumět otcovství v Kristu ... Tak ukazují na onen tajemný svazek, který byl založen Bohem a vystoupí v jiném životě do plného světla, v němž církev má Krista za jediného ženicha. Tim se stávají živým znamením budoucího světa, přítomného už nyní ve víře v lásce," v němž zmrtvýchvstali se nebudou ani ženit ani vdávat (PO, č. 16; srov. Pastores dabo vobis, č. 29; 50; KKK, č. 1579).

Kněžský celibát musí být zachován neporušený

Tyto důvody ušlechtilého duchovního povznesení můžeme shrnout do následujících podstatných bodů: dokonalá příslušnost ke Kristu, který bude milován nerozděleným srdcem a bude se mu lépe sloužit (srov. 1 Kor 7,32-33); větší připravenost ke službě království Božímu a

pro splnění vlastních úkolů v církvi; mimořádné rozhodnutí k duchovní plodnosti (srov. 1 Kor 4,15); způsob života, který se více podobá konečnému životu na věčnosti a proto je příkladnější pro současný život. To platí pro všechny, také pro naše časy jako důvod a nejvyšší měřítko každého mínění a každé volby v souladu s voláním "všechno opustit", které Ježíš směřoval na učedníky a zvláště na apoštoly. Proto biskupský synod 1971 zdůraznil: "Zákon kněžského celibátu, platný v latinské církvi, musí být zachován neporušený" (Kněžská služba, druhý díl, 1, 4).

6. Je pravda, že praxe celibátu naráží dnes někdy ze subjektivních a objektivních podmínek života také na těžké překážky. Biskupský synod je vzal v úvahu, byl ale toho mínění, že dnešní obtíže se dají překonat, "jestliže k tomu budou vytvořeny vhodné předpoklady, totiž: růst vnitřního života modlitbou, umrtvo-

váním, nezištná láska k Bohu a k bližnímu a ostatní pomůcky duchovního života. Dále přirozená vnitřní vyrovnanost řádným začleněním do celkové struktury mezilidských vztahů; bratrské jednání a výměna myšlenek s ostatními spolubratry v kněžství a s biskupem, která se může uskutečňovat lepším přizpůsobením pastoračních struktur a také pomocí obce věřících" (tamtéž).

Být věrný evangeliu

Je to druh výzvy ze strany církve k mentalitě, k proudům a nemocem století, se stále novou vůlí zůstat věrným ideálu evangelia. Proto biskupský synod potvrdil - i když dodává, že papež může zvážít a stanoví postup jednání v jednotlivých případech - že v latinské církvi "kněžské svěcení ženatých mužů není dovoleno, ani ve zvláštních případech" (tamtéž).

Církev zastává názor, že po staletí uzrálé vědomí dokonalého zasvěcení

má stále ještě důvod trvat a stále lépe se rozvíjet.

Církev ví - a odkazuje kněze a všechny věřící slovy Koncilu na to - , "že nebeský Otec dá povolání k životu bez manželství, který je tak přiměřený novozákonnímu kněžství, jestliže ti, která se svátostí svěcení účastní na kněžství Kristově, budou o to pokorně a vroucně prosit spolu s celou církví" (PO, 16).

Ale snad je předtím ještě nutné, vyprosít si milost porozumění kněžskému celibátu, který v sobě zajisté obsahuje určité tajemství: tajemství prosby o odvahu a důvěru ve výhradním spojení s osobou a vykupitelským dílem Kristovým v úplném zřeknutí se, které se v lidských očích může zdát být otřesné. Ježíš sám na to upozorňuje, když mluví o tom, že mu všichni nemohou rozumět (srov. Mt 19,10 - 12). Blažení, kteří dostali milost, aniž by porozuměli, a přece zůstali věrni na této cestě.

(Osservatore Romano 18. 7. 1993)

KONCIL ZNOVU OBJEVENÝ

O důležitosti, bohatství, vhodnosti, a o neopomenutelnosti velkých dokumentů II. Vaticanana nepochybuje dnes nikdo, kdo je katolíkem a chce jím zůstat, tím méně ovšem prefekt Kongregace pro víru. Připomínat mu to, by bylo nejenom zbytečné, ale i směšné: Přesto považovali někteří komentátoři za nutné vyslovit o tom pochybnosti.

A přitom byly tyto námi tlumočené výpovědi, v nichž kardinál Ratzinger obhajoval II. Vaticanum a jeho rozhodnutí nejenom velmi jasné, nýbrž on tato slova zdůrazňoval znovu a znovu také při mnoha příležitostech.

Z nesčetných mnohých příkladů volím jeden příspěvek, který napsal při příležitosti desátého výročí zakončení koncilu v roce 1975. V Brixenu jsem mu znovu přečetl znění tohoto příspěvku a on mi potvrdil, že se v něm znovu ještě plně poznává.

Už tedy deset let před naším rozhovorem napsal: "Druhé Vaticanum stojí dnes ve dvojím světle. Tak zvanou progresivní stranou je koncil považován již dávno za úplně překonaný a za nedůležitou věc patřící minulosti. Na druhé straně konservativní křídlo jej považuje naopak za příčinu současného rozpadu katolické Církve a za odpadnutí od I. Vaticanana a Tridentického koncilu.

V důsledcích se uvažuje o návratu nebo revizi, jež se rovná návratu."

Pak pokračoval: "Oba směry však považují za jisté, že II. Vaticanum je podloženo stejnou autoritou jako I. Vaticanum a Tridentinum, totiž papežem a kolegiem biskupů s ním spojených. Že také obsahově II. Vaticanum úzce souvisí s oběma předchozími koncily a v rozhodujících bodech je doslovně přejímá."

Z toho vyvozoval Ratzinger dva důsledky:

Za prvé: "Je nemožné (pro katolika) rozhodovat se pro nebo proti Tridentinu a I. Vaticanu. Kdo souhlasí s II. vatikánským koncilem tak jak se sám jednoznačně vyjadřuje a jak chápe sám sebe, ten současně souhlasí s celou nedílnou tradicí katolické Církve, zvláště pak také s oběma předchozími koncily." A toto platí pro tzv. "Progresivismus" alespoň v jeho extrémních formách.

Za druhé: "Stejně tak je nemožné rozhodovat se pro Trident nebo I. Vaticanum, ale proti II. Vaticanu. Kdo popírá II. Vaticanum neguje také autoritu, která nese oba ostatní koncily a odklání se tím od jejího principu." A toto platí pro tzv. "Tradicionalismus", také v jeho extrémních formách. "Každý výběr zde ničí celek (stejně i dějiny Církve), který může existovat jenom jako nedělitelná jednota."

Hlubší pochopení

II. Vaticanana

Není tedy problematické II. Vaticanum a jeho dokumenty. (Je sotva nutné to připomínat). Problém vidí mnozí - a Josef Ratzinger k nim patří, a to ne teprve od včerejška - v různých interpretacích oněch dokumentů, které vedly k mnoha výstřelkům pokoncilové doby.

Už do určité doby je Ratzingerův úsudek o tomto období jasný: "Je nesporné, že posledních deset let proběhlo pro katolickou Církev nanejvýš negativně. Vývoj od koncilu se zdá být v úplném protikladu k očekávání všech, počínaje Janem XXIII. a Pavlem VI. Křesťané jsou znovu menšinou, více než tomu bylo kdykoliv jindy od dob antiky."

Vysvětluje svůj strážlivý úsudek takto: "Papežové a koncilní Otcové očekávali novou katolickou jednotu, místo toho se dospělo k nesvornosti, která, abychom používali slova Pavla VI., přešla od sebekritiky k sebeznížení. Doufalo se v nové nadšení, ale došlo často ke znechucení a ke ztrátě odvahy. Očekával se krok vpřed, a ocitli jsme se tváří v tvář pokračujícím procesu rozpadu, který se odehrával ve znamení odvolávání se na údajného 'ducha

(pokračování na str. 10)

KONCIL ZNOVU OBJEVENÝ

(pokračování ze str. 9)

koncilu' a tím se koncil stále více diskreditoval."

Proto už před deseti lety požadoval: "Musí být jasně řečeno, že skutečná reforma Církve předpokládá jednoznačný odklon od mylných cest, jejichž katastrofální důsledky jsou zatím nepochybné."

Jednou také napsal: "Julius kardinál Döpfner řekl, že prý Církev pokoncilové doby je jedním velkým staveništem. Jeden kritický duch však k tomu dodal, že je to stavení, na němž ztratili plán a každý si staví podle své libosti. Výsledek je zřejmý."

Ale snaží se také se stále stejnou rázností opakovat, že "II. Vatikánský koncil ve svých úředních prohlášeních, ve svých autentických dokumentech nemůže být činěn zodpovědným za tento vývoj, který protirečí mnohem radikálnějším způsobem jak liteře, tak také duchu koncilových otců."

Říká: "Jsem přesvědčen, že ty škody, k nimž dochází v těchto dvaceti letech, se nedají připsat "pravému koncilu, nýbrž daleko více - v interní rovině - té skutečnosti, že se protlačily do popředí skryté polemické a odstředivé síly a v externí rovině pak konfrontaci s kulturní revolucí na Západě: Úspěchu horní střední vrstvy, nového "terciárního měšťanstva" s jeho liberálně radikální ideologií individualistického, racionalistického a hedonistického ražení."

Jeho slova, jeho výzvu ke všem katolíkům, kteří jimi chtějí zůstat, jistě nezni: "jít zpět", nýbrž "návrat k autentickým textům původního II. Vaticanu."

Pro něho, jak opakuje, "obrana pravé tradice Církve znamená dnes obranu Koncilu. Je také naší vinou, že jsme zavdali podnět k myšlence (ať "doprava" nebo "doleva"), že II. Vaticanum má být "zlomem", opuštěním tradice. Naproti tomu existuje kontinuita, která nedovoluje ani návrat do minulého ani útěk dopředu, ani anachronistické tužby dosud neoprávněně netrpělivosti. Musíme zůstat věrni dnešku Církve, nikoli včerejšku nebo zítřku. A tímto dneškem jsou autentické dokumenty Vaticanu, bez výhrad, jimiž jsou zkracovány a bez svévolnosti, jimiž jsou komoleny."

(Vittorio Messori - z knihy, která se připravuje k vydání)

MATKA TEREZA O DŮSTOJNOSTI ŽENY

R: Matko Terezo, proč myslíte, že jsou ženy nespokojené se svým postavením?

MT: Myslím, že mnoho žen není spokojeno proto, že položily velkou překážku mezi sebe a Boha. Potom nemohou opravdu milovat, a proto nemohou být ani spokojené. Nemůže být spokojený ten, kdo nemiluje. Byly stvořeny k tomu, aby milovaly, a když nemohou milovat, nemohou být šťastné.

R: Ženy na Západě dnes cítí, že současný pokrok je zradil. V Indii a v jiných zemích jsou zase ženy odsunuty stranou. Jak mohou dnes ženy dosáhnout pravého osvobození?

MT: Je jisté, že mnoho žen je nespokojeno proto, že chtějí být jako muži. Ale jediný způsob, jak odstranit tuto nespokojenost, je dosáhnout toho, aby je muži respektovali jako ženy. A toho dosáhnou tím, že budou naplno a opravdu ženami. Být ženou znamená být opravdu manželkou, být opravdu matkou. Žena byla už tak stvořena. Nebyla stvořena jako muž. My nemůžeme měnit přírodu. Nemůžeme měnit, co stvořil Bůh. Proto když matka dá zabít nenarozené dítě, to je něco zcela proti přírodě.

R: Jak je možné dnes prožívat jednotu mezi mužem a ženou? Sv. Otec ve svém listě tvrdí, že tato jednotu je základem jejich hodnoty a důstojnosti.

MT: Muž a žena se musí spolu modlit. V modlitbě jsou navzájem tak hluboce spojeni, že se mohou milovat a respektovat tak, jako nás miluje a respektuje Bůh. Bude mezi nimi vládnout pokoj a jejich život v rodině bude pro ně posilou.

R: Nezdá se vám, že dnes je mimořádně těžké žít takovou jednotu?

MT: Ne, není, to nevěřím. Žít takovou jednotu, žít takový život není těžké. Modlitbu musíme milovat. Často přes den musíme cítit, že modlitbu potřebujeme. Modlitba nám rozšiřuje srdce, a to až do takové míry, že jsme schopni přijmout do sebe Boha. Hledejme Boha v modlitbě a srdce se nám rozšíří, tak, že bude schopno přijmout ho a podržet si ho. Modlitbou se prohlubuje naše víra. Ovocem víry je láska a vzájemná služba. A ovocem služby je pokoj v rodině. To je důvod, proč je potřebná společná modlitba v rodině.

R: Některé ženy se dožadují, aby mohly přijmout kněžské svěcení. Měla jste i vy někdy tuto touhu?

MT: Co vám mám na to říci? Vim jen to, že nikdy nebylo lepší ženy, která by mohla být knězem, než

Panna Maria. Ale nestala se knězem, vždy zůstala služebnicí Páně.

R: Sv. Otec ve svém listě píše, že mateřství jako takové dává ženě zvláštní přednost před mužem. Myslíte, že se tato přednost dnes skutečně uznává?

MT: Přednost mateřství se bohužel dnes uznává, ale v opačném smyslu. Myslím tu na potrat. Neboť rozhodnutí se ponechává matce. Matka, která zabije své nenarozené dítě, dopouští se zvláštního zla. Je to něco jiného a horšího než obyčejná vražda. Je třeba, aby se svět naučil uznávat přednost mateřství v pravém smyslu, aby pochopil, jakým hrozným zlem je potrat nejen pro ženu, nýbrž pro celý svět, pro celé lidstvo. A matku je třeba respektovat a pomáhat jí, aby mohla přivést na svět své dítě.

R: Sv. Otec mluví ve svém listě i o panenství jako specifickém povolání ženy. Proč dnes mnozí nepokládají panenství za něco cenného?

MT: Nezdá se mi, že by panenství nebylo dnes v úctě. Spíše je třeba říci, že když lidé žijí v podmínkách, které ničí život, chybějí i podmínky pro respektování panenství. Dnes se život nepokládá za něco cenného, ale za něco, co je možné zahodit. V takových okolnostech lidé necítí povolání k panenství. Největší dar, který si mohou ženich a nevěsta darovat v den sňatku, je jejich panenství.

R: Sv. Otec ve svém apoštolském listě připomíná událost z knihy Genese, kde se mluví o tom, že se ďábel postavil proti ženě. Jakým způsobem se dnes staví ďábel proti ženě?

MT: Ďábel se dnes staví proti ženě tím, že chce rozdělit její lásku. Manželka je povolána milovat manžela nerozdělenou láskou. A ďábel se ustavičně snaží rozdělit tuto její lásku.

R: Sv. Otec na konci svého listu píše, že v našich dnech se očekává, že se objeví genius ženy, čili její specifická vlastnost, která dosáhne toho, že muž bude umět mít cit, a to za každých okolností. Bude třeba dlouho čekat, než se tento genius ženy objeví?

MT: Tento genius se už začíná ukazovat. Když je dnes ve světě tolik žen, které prokazují lásku nejchudším z chudých, je to znak, že tento genius už je na pochodu. Je to něžná láska, kterou umí projevit jen žena, žena věřící v Krista, který řekl: "Cokoliv jste učinili jednomu z mých nejmenších bratrů, mně jste učinili."

(Podle Vatikánského rozhlasu)

ŘÍM

Karel Komárek

Církev, ke které patříme, má ve svém názvu také místní jméno. To jméno znělo a dosud zní někomu příjemně a někomu nepříjemně. Kdyby bylo nepříjemné jenom těm, kdo

O KATOLICKÉ SOCIÁLNÍ NAUCE

Papežská encyklika Centesimus annus se stala námětem společných úvah francouzských, českých a slovenských katolíků při setkání, jež se konalo ve dnech 9. - 11. srpna na Velehradě. Mezi českými referenty vynikali P. Odilo Štampach OP, P. Jiří Kolář SJ a mluvčí Biskupské konference ČR P. Miloslav Fiala. Poměrně početnou delegaci vyslala francouzská organizace Mouvement des Cadres Dirigeants Chrétiens sdružující katolické podnikatele, manažery, ekonomy, a duchovní zabývající se hospodářskou problematikou.

Češi a Slovinci se snažili francouzským hostům vysvětlit celkovou situaci, v níž se octly naše země. Praktická aplikace sociální nauky katolické církve se z našeho hlediska jevila jako snaha o nápravu mravních měřítek. Francouzští referenti (v první řadě P. Henri Madelin SJ, jenž přednáší na pařížském katolickém institutu) podrobně rozebírali a aplikovali poučení obsažená v encyklikách věnovaných sociálním otázkám. Byl rozebírán vztah mezi Rerum novarum a Centesimus annus z hlediska zkušeností, jež přináší rozvinuté tržní hospodářství. Tržní systém je jedinou reálnou ekonomickou formací. Zaručuje lidské svobody, neboť právo na soukromý majetek je oporou občanských svobod. Avšak nezaměstnanost je v dnešní Francii těžkou životní překážkou nejen pro ty, kteří práci pozbyli, ale i pro ty, kteří se případně ztráty místa musí obávat. Proto ekonom J. Méraud konstatoval, že současný hospodářský liberalismus je velmi čistý a velmi tvrdý. Spolu s japonskou hospodářskou konkurencí znamená velice náročnou zátěž lidské psychiky. Tím důležitější jsou opory, jež nabízí současné společnosti křesťanství a jeho rozvinutá etika. Za současných okolností nemůžeme čekat od francouzských podnikatelů žádnou podporu na úrovni dobročinnosti. Ale z promyšlené a obětavé aktivity členů takových laických organizací, jako je M. C. C., bychom se mohli hodně naučit.

Pavel Švanda

náleží k jiným církvím, bylo by nám to sice líto, ale dalo by se to ještě pochopit. Ale není dobré znamení, že se k tomu místu tak málo hlásí lidé, kteří by se tam měli cítit jako doma. Stalo se oblíbeným zvukem místo "římský katolík" říkat jenom "katolík" nebo ještě raději "křesťan". Průj nezáleží na tom, v jaké církvi člověk je. Určitě však není jedno, s jakým úmyslem se to dělá: je-li to z úcty k přesvědčení druhých, nebo z obavy před nelibostí druhých.

Pán Bůh vysoko a Řím daleko, říká jedno zapomenuté přísloví. A opravdu to vypadá, jako by náš národ navzdory zeměpisným mapám měl do Říma dál než černoši z Ugandy nebo Indiáni z Bolívie. V dobách, kdy se jeho vládcové ještě cítili křesťany, dal mnoha věcem přednost před jednotou s Římem. Později, když vlastenectví převýšilo náboženství, se dokonce zřekl Říma jako svého odvěkého nepřítele. Ve svých dějinách, které poslední dobou píše většinou ateisté, oceňuje všechny církve a církevičky kromě té římské. Není divu, že dnes si v něm katolíci připadají jako národnostní menšina. Ale je s podivem, jak na to kolikrát reagují: rozpačitým skrýváním svých výsostných znaků, nebo - v horším případě - mimořádnou slabostí pro ty, kterým zní nepříjemně slovo Řím.

Do Říma vedou všechny cesty a dnes už dokonce i přes českou hranici. Ale i když to ještě nebylo, byl

pro nás Řím ochrannou skálou a otevřenou turzí k naší záchraně. Byli jsme tam pokaždé, když jsme poslouchali vatikánský rozhlas, když jsme přijímali požehnání urbi et orbi, když jsme si aspoň v duchu dosazovali římského papeže na naše uprázdněné biskupské stolce. Vzpomeňme si na to, až nám někdo začne vyprávět, že Řím je konzervativní a byrokratický, že brzdí objevy progresivních teologů a stírá odlišnosti mimoevropských kultur, že nemá nárok na autoritu ani monopol na pravdu. Rozlišovacím znamením takových hlasů je láska k církvi. Kdo má rád církev, ten jí leccos promine. Kdo jí nemá rád, ten jí nepromine nikdy nic, i kdyby ujišťoval, že to s ní myslí dobře.

Řím je také jiné jméno pro naši křesťanskou tradici, pro styl naší zbožnosti. Církev dnes nenazývá nekatoľiky odloučenými bratry, nýbrž křesťany podle vlastní tradice. Naše tradice je římská a můžeme být na to hrdí. Platí-li ekumenismus, nikdo nám ji nesmí vymlouvat.

Řím je město věčně a vznešené, i kdyžby se tam nad Tiberou jak chtělo rozlézalo moderní pohanství. Každý máme v Římě svůj palác, i když tam při zájezdech přespáváme v autobusech a pojíždáme konzervy. Naše bohoslužba je římská, ačkoli byla přeložena do národního jazyka. A toto občanství, které jsme dostali ne z vlastní zásluhy a přesto též z vlastního rozhodnutí, potvrzuje zvláštní a těžko zrušitelné znamení, vtisknuté našemu křesťanskému životu, znamení, kterému se odporuje a ve kterém se vítězí.

NEJNOVĚJŠÍ DÍLO OTCE KOLÁČKA

Kněz Tovaryšstva Ježíšova dr. Josef Koláček, dlouholetý ředitel českého vysílání Vatikánského rozhlasu, je znám naší veřejnosti jako neobyčejně plodný autor románových zpracování životů kanonizovaných i nekanonizovaných svatých. Ještě za totality jsme čítali jeho knihy "pašované" z římské Křesťanské akademie: "Magnificat z Nového světa" o filadelfském biskupu rodem z jihočeských Prachatic Janu Nepomuku Neumannovi, "Moravské exultet" o utrpení a radosti v Pánu Boží služebnice Aničky Zelíkové z Napajedel, "Na březích Visly svitá" o nedávno blahofečené polské vizionářce a apoštolce úcty k Božimu milosrdenství Faustyně Kowalské a jiné.

Letos vyšla jeho další kniha pod názvem "Ódy z Tarahumary". Otec Koláček zaměřuje v poslední době svůj zájem na české misionáře v Latinské Americe, což je tematika

málo u nás známá. Tentokrát se věnuje postavě Jiřího Stanislava Hostinského z přelomu 17. a 18. století, rodáka z Valašských Klobouk. Kniha je koncipována poněkud jinak než jsme u Otce Koláčka zvyklí. Méně mluví on, zato však více nechává mluvit písemné dokumenty, především dopisy jezuitů Hostinského s představenými a obráceně. Četba je to ale stejně hluboká, inspirovající a zároveň napínavá a strhující, na jakou jsme u Otce Koláčka zvyklí. Vrhá jasné světlo na činnost Tovaryšstva Ježíšova, které kromě vlastní misijní práce byla též osvětovou a sociální. U nezaujatého čtenáře musí nutně vzbudit sympatie k Tovaryšstvu a změnit názor o něm získané ve školních lavicích bolševického režimu. Je to lepší učebnice dějepisu než sáhodlouhé traktáty. Díky za ni, jakož i za všechny knihy Otce Koláčka.

-rm-

"ZDNEŠNĚNÍ", NEBO PŘIZPŮSOBNÍ?

Papež blahé paměti Jan XXIII. vyhlásil při zahájení Druhého vat. koncilu svůj program "aggiornamento", což znamená doslova "zdnešnění", čili hlásání Evangelia světu srozumitelnou, dnešní řečí. Není vinou papeže Jana, že mnozí teologové a publicisté si vyložili tento termín jako "přizpůsobení", od něhož není daleko k podbízení se, pochlebování, ačkoliv Ježíš Kristus říká o svých učednících jasná slova, že "nejsou ze světa" a "svět vás bude nenávidět". Tomuto trendu podléhají - často bezděčně - i velmi ušlechtilí duchové, kteří jsou pro druhé skutečnou autoritou. Tak např. P. Václav Malý, který prokázal svým postojem za komunistické totality nevšední odvahu a ušlechtilý charakter, píše v AD: "...malá církevní společenství budou stále naléhavěji konfrontována s výzvou, aby se civilním jazykem radostně evangelijní zvěsti a způsoby svých charitativních, modlitebních a liturgických projevů více přiblížila běžnému všednímu životu nevěřící části obyvatel." V čem by se měli věřící přiblížit běžnému všednímu životu nevěřících? Cožpak žijí věřící ve srovnání s nimi nějak "exoticky"? Věřící lidé přece pracují, mají vybavený domov moderním nábytkem, jezdí autem, chodí na koncerty, do divadel i do hospod právě tak jako nevěřící. Evangelium přece neříká, aby se v tomto nějak odlišovali. Jejich "specifikem" je ovšem - nebo by aspoň mělo být - snaha o život bez hříchů, z čehož vyplývá nikoliv "přiblížení se" nevěřícím, nýbrž naopak odlišení se. Jestliže věřící lidé na rozdíl od většiny nevěřících si "dělají svědomí" z manželské věrnosti, jestliže odmítají takové typy podnikání, které nelze nazvat jinak než zlodějnou, jestliže jsou zásadními odpůrci potratů, v této věci o nějakém "přiblížení" nemůže být ani řeči. Jinak by se jednalo o zradu Krista a Jeho Cirkve. Pokud ovšem myslí Otec Václav oním "přiblížením" svěcení ženatých mužů na kněze, což považuje pro budoucnost za pravděpodobné v závěru svého článku, potom je třeba poukázat na zcela opačný názor Svatého Otce, který uvádíme na straně 8 až 9. -mm-

8. ZÁŘÍ SVÁTEK NAROZENÍ PANNY MARIE

Tento svátek je spásonosná připomínka úzkého vztahu Panny Marie k Synovi. Ona je naděje celého světa a jitřenka spásy.

Papež Pavel VI.
Cultus Marialis

ORLOVÉ NA HOSTÝNĚ

V neděli 22. srpna sloužil metropolitní moravský a arcibiskup olomoucký mons. Jan Graubner slavnostní mši svatou na Sv. Hostýně pro členy katolické tělovýchovné organizace Orel, kteří ten den uskutečnili svoji pouť k Matce Boží svato-hostýnské. Přítomen byl místopředseda vlády ing. J. Lux a hosté ze zahraničí. Slavnost zakončil Svatováclavský chorál a orelská hymna. -bm-

POUŤ K OCHRÁNKYNI NENAROZENÝCH

"Největším nepřítelem lidského života je polovičatost a lhostejnost", řekl v sobotu 21. srpna na poutním místě Maria Hilf ve Zlatých Horách na Jesenicku olomoucký arcibiskup mons. Jan Graubner. Několik tisíc lidí se zde sjelo na místo, kde byl r. 1973 komunisty zničen poutní

Možná je to pravda, že za peníze lze získat všechno, ale já tomu nevěřím.
Možná je to pravda, že krásná žena dělá muže šťastným, ale já tomu nevěřím.
Možná je to pravda, že škola vychovává k moudrosti, ale já tomu nevěřím.
Věřím místo toho, že bohatství musí být nejprve v duši a potom teprve v kapse.
Věřím, že žena, která je sice krásná, ale ne dobrá, je pouhým sladkým jedem a ničím víc.
Věřím, že škola, která postrádá pokoru vede jenom k nenávisti a rozdělení.
Věřím pevně, že člověk netouží po opiátech a iluzích, ale po pravdě a lásce.

Giovanni Papini

DIKTÁTOR, NEBO HRDINA?

Už nejméně půl roku zaměstnává rakouské sdělovací prostředky "případ Krenn". Biskup v rakouském městě St. Pöltern Kurt Krenn se stal terčem kritiky pro svůj údajný konzervatismus a neochotu spolupracovat při správě diecéze s kněžími a věřícími. Církev v jeho diecézi je prakticky rozdvojena. Před katedrálou demonstrují Krennovi odpůrci požadující jeho demisi, stoupení Krennovi zase s růženci v rukou zaplňují katedrálu k modlitbám a pobožnostem. Situaci vyhroutil dómský farář Oppolzer, který rezignoval na svůj úřad z důvodů údajné nemožnosti spolupráce s biskupem Krennem. Biskup Krenn rovněž zakázal několika prominentním ra-

kouským teologům přednášet na diecézních učilištích s vysvětlením, že "když někdo vystupuje jednoznačně jako odpůrce katechismu, přece mu nesvěřím výchovu učitelů náboženství, kteří mají s katechismem pracovat a jeho pravdy hlásat". Krenn poskytl též několik interview novinářům, při nichž zdůraznil svůj biskupský úřad jako nejvyšší a rozhodující instanci v diecézi, což rovněž nepřispělo k uklidnění situace. Značně kritický postoj ke Krennovi zaujali vídeňští pomocní biskupové Krätzel a Kuntner, rovněž tak štyrskohradecký biskup Weber.

Naprosto jednoznačně se za Krenna postavili rakouský kuriální (pokračování na str. 13)

Ani válečná vřava nemůže zabránit poutníkům z celého světa, aby navštěvovali Medjugorje, v Hercegovině, kde už dvanařt let ohlařuji mladí vizionáři, že se jim zjevuje Panna Maria a sděluje své poselství pro ně i pro celý svět. Poselství Matky Boží, která se nazývá Královnou míru, z 25. července letořního roku zní takto: *"Drahé děti, konejte nověny obětujícíe tam, kde se nejvíc cítíte svázání (naše špatné závislosti...).* Přeji si, aby váš život byl svázán se mnou. Já jsem vaše Matka a přeji si, děťátka, aby vás satan nesvedl, vždyť on vás chce zavést na špatnou cestu - ale nemůžee, když vy mu to nedovolíte. Proto děťátka, obnovte modlitbu ve vašich srdcích a pak pochopíte mou výzvu i mé živé přání, pomoci vám. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!"

Od 30. července do 6. srpna proběhlo v Medjugorje Setkání mladých, na jehož závěr ohlásil Otec Jozo Zovko **velkou ofenzívu modliteb za mír od 15. července do 7. října.** Poutníkům rozdál tisíce růženců se slovy: "Tímto se angažujete každý den modlit se růženec za mír." Zářtupy mladých mu odpověděly sborovým "Ano".

Stovky měst a vesnic v Hercegovině jsou v troskách. Zkáza neuseřřila ani hlavní město Mostar. Jen Medjugorje stále stojí a všechny pokusy o jeho zničení se setkaly s přirozeně nevysvětlitelným neúspěchem. Jednou letadlo, jehož posádka dostala rozkaz k bombardování kostela, ztratila orientaci, podruhé pumy tam vržené z nepochopitelných důvodů nevybuchly apod. Je to náhoda?

Vojáci, kteří sem přicházejí z těžkých bojů, tvrdí, že se náhle ocitají z pekla v ráji. Frantiřkán Otec Zovko říká, že záleží na nás lidech, aby se ten ráj rozřřiroval na úkor pekla, které převládá všude kolem, pekla, jež ovšem nezačalo teprve válkou, nýbrž bylo připravováno mnohem dřívě lid-

skými hřichy. Otec Zovko pronáři krutou obžalobu svého chorvatského národa: "Pláčeeme kvůli masakrům zbraněmi, kvůli 1 000 dětem, které zmizely během zničení Vukovaru. Ale pokračujeme v masakrování našich dětí v lůně jejich matek! Jaký je rozdíl mezi těmi, kdo rozhodují o vyvražďění vesnic, a rodiči, kteří rozhodují zavraždění vlastních dětí? Jak můžeme prosit Boha o ochranu pro naše mladé a rodiny, když my sami

MEDJUGORJE

neseme smrt těm nejnevinnějším z našich? Kolik tisíců nenarozených dětí zmizelo ve Vukovaru před příchodem Srbů? Poslouchejme hlas Gospy, která opakuje už 12 let: *'Obraťte se, opuřřte hřich! Bůh vám nabízí svou nesmírnou lásku.'* Potom bude moci přijít mír!"

Pokračují rovněž podivuhodná obrácení. V posledních dnech jeden italský řidič, naprostý ateista, přijel do Medjugorje s dodávkou humanitární pomoci. Náboženská atmosféra ho dráždila, chtěl proto rychle odjet. Náhodou jel kolem domu vizionáři Marie, zaslechl její hlas a cítil se přitahován jejími slovy. Přiblížil se a ucítil veliké teplo, které zaplavilo celou jeho bytost. Začal radostí plakat... "V několika okamžicích jsem se stal věřícím" vyprávěl potom Marii.

Sestra Emanuela z Itálie, která už delší dobu žije v Medjugorje a podává zprávy o mimořádných událostech, které se zde odehrávají především v lidských srdcích, nadšeně popisuje pochod za mír, který se uskutečnil v Medjugorje za účasti arcibiskupa Franiče ze Splitu v po-

Zmíněná výzva Panny Marie ke konání nověny, tj. devítidenních pobožností, nám připomíná první nověnu Církve, kterou sama vedla mezi Nanebevstoupením a Letnicemi v jeruzalémřském večeřadle.

DIKTÁTOR, NEBO HRDINA?

(dokončení ze 12. str.)

kardinál Stiekler a vojenský biskup Kosteletzky. Ostatní biskupové zachovávají zdrženlivost. Na požadavky demise biskup Krenn několikrát odpověděl, že odstoupí tehdy, bude-li to přání papežovo. Papež Jan Pavel II. dal najevo, že si nepřee Krennovu demisi a rozhodl se pro uklidnění situace jmenovat do St. Pöltenu pomocného biskupa Heinricha Faschinga.

Napětí ale, jak se zdá, nepovolilo. Rakouská Katolická akce a Rada laiků požadují nadále Krennovu

demisi, naproti tomu organizace katolických studentů JES plně podporuje Krenna a naopak volá po odstoupení těch funkcionářů Katolické akce, kteří vystupují proti němu. Biskup Krenn prakticky jako jediný z rakouských sídelních biskupů svým pastýřským listem u příležitosti 25. výročí encykliky Humanae vitae se postavil nekompromisně za její závěry, které odpovídají tradiční nauce Církve, což mu vyneslo další vlnu napadání, mimo jiné od biskupa Krätzela z Vídně. Na podporu Krenna však vystoupila jedna z nejvlivnějších organizací

čtu tři tisíců lidí. Tehdy dostala vizionáři Ivanka poselství, o němž kolují deformující pověsti. Sestra Emanuela je uvádí na pravou míru: "K Ivance bylo pozváno několik osob, mezi nimi někdo z italské TV. Zjevení začalo v jisté radosti, ale velmi rychle Ivanka začala plakat a v slzách se modlila Otčenáš a Sláva Otci, spolu s Gospou. Po ukončení zjevení, celá otřesená, Ivanka nezůstala se svými přáteli, ale diskretně odešla. - Během zjevení jí P. Maria ukázala strašné obrazy, které Ivanka nemůžee popsat. Ty věci jsou pro brzkou budoucnost, nám říká Ivanka; týkají se světa, všeobecně. P. Maria plakala. Na začátku zjevení dala toto poselství: *"Otevřte svá srdce mému Synu, aby vás mohl vést správnou cestou."* A na konci - po 7 minutách - druhé: *"Buďte nositeli míru."*

Ivanka se svěřila, že toto zjevení bylo pro ni to nejtěžší. Dodala, že ty obrazy se netýkaly tajemství, ale že P. Maria nás tím chtěla varovat. Jistý druh upozornění. Ivanka říká, že ty věci mohou být změněny naší modlitbou. Nakonec Ivanka komentuje toto zjevení a povzbuzuje nás: "Modlete se, obraťte se, odevzdejte se úplně Ježiřšovi. Jste příliš nevědomělí (lehkovážní). Nezářřtávejte slepými. Bůh si přeje, abychom se mnohem víc obrátili a abychom vytrvávali na této cestě."

Tato událost je pro nás významní; o němž by bylo škoda debatovat aniž bychom se obrátili. Matka říká svému děcku, aby nestrkalo prsty do elektr. zářřřčky. Dítě neposlechne? Matka mu ukáže obrázek spáleného tělička. Pochopí nebezpečí? - Drahá Gospo, pomoz nám, radikálně se odloučit od hřichu, jehož mzdou je smrt - a účet je už moc těžký; volíme Život, volíme Tvěho Syna!" -
-vm-

rakouských katolických lékařů pod názvem "Platforma pro život", jež oceňuje jeho postoj ve věci ochrany nenarozeného života a encykliky Humanae vitae.

Pro pozorovatele zvenčí se naskýřřá kardinální otázka. I když biskup Krenn není samozřejmě bez chyb a mnohé své výroky mohl předem uvážit, nelze jádro jeho sporu s některými duchovními a laiky bagatelizovat. Krenn je buď diktátor posedlý pýchou moci, nebo naopak hrdina, který má odvahu postavit se odhodlaně na odpor neomodernistickému jedu v Církvi na Západě. Fakta ukazují, že je tím druhým.

-rm-

PROČ SE MARIA ZJEVUJE DNES?

Alfons Sarrach

Jeden podnikatel, který z náboženských důvodů pořádal poutní zájezdy do Medjugorje, mi odpověděl na otázku, zda obětovaný čas není na škodu jeho firmě: "Matka Boží nezůstává nikomu nic dlužna. Co člověk na jedné straně obětuje, dostává na druhé straně zpátky."

Velmi poučné vysvětlení. Síly, které člověk vloží do svého náboženského života, se mu vyplácejí v celém životě. Mariánskému člověku přibývá sil. To platí také pro mariánská hnutí a mariánské doby.

Nezřídka se dnes setkáváme s otázkou, proč a k čemu jsou vlastně zjevení? Není s podivem slyšet tato slova z úst ateistů, protože popírají úplně pokračování života po smrti. Je ale na pováženou, když se takové myšlenky objevují u křesťanů.

Ráj na zemi?

Když se člověk trochu rozhlédne po světě, zjistí, že jedné zemi po druhé hrozí nebezpečí, že upadne do chaosu. Světově rozšířený americký zpravodajský magazín Times reaguje na pojem "reálný socialismus" (velmi používaný před převratem 1989 pro východní Evropu) zprávou o černém kontinentu: "Afrika je dokladem o teorii reálně existujícího chaosu." Koncem 20. století nebyl vybudován socialistický ráj, nýbrž situace reálně hrozícího světového chaosu. V Africe zaniká jeden národ za druhým. Začalo to Ugandou. Před 30 lety to byl v očích mnoha přátel Afriky "ráj na zemi". Pak se tam rozzuřilo peklo. Celé kmény byly vyvražděny, celé kraje a vesnice vylištěny. To, co neuskutečnila diktatura a občanské války, to dokonalá nákaza AIDS. Zdá se, že následuje Somálsko, Libérie, Mozambik, Angola a Zaire. Skoro celému kontinentu hrozí vyhlazení.

Tu a tam slyšíme: "Co je nám do Afriky?" A co Bosna? Také v Evropě zuří krutost. V místech, kam jsme se jezdili po dlouhá léta slunit. A svět se na to dlouho díval. Státy jako Arménie, Azerbajdžán, Gruzie, Abcházie - sotva získaly nezávislost, už jsou zapleteny do války. Na celé zemi existuje 40 až 50 států v nebezpečí, že upadnou do občanské války.

Tváří v tvář této situaci se ptají křesťané: "Proč mariánská zjevení?" Není to údiv přímo pohoršující? Byl jsem více než dvacet let politickým novinářem v různých redakcích, v nichž byli kolegové nevěřící. Ale takto cynicky kladenou otázku jsem tam uslyšel jenom zřídka. Častější reakcí byla spíše zvědavost nebo zájem. Od katolických křesťanů naopak uslyši-

me nezřídka: "Proč se Matka Boží nezjevuje mně?"

Bůh je společenství

Obavy nevyvolává jenom vývoj ve Třetím světě, ale také tam, kde se zdá být všechno v pořádku. Ve Frankfurtu je 40 procent všech domácností tvořeno osaměle žijícími osobami. Není ale psáno v Písmu svatém: "Tak mluvil Bůh: Není dobře být člověku samotnému" (Gen 2, 18)? A Adam dostal družku. Člověk je obrazem Božím. Trojjediný Bůh je společenství. Na zemi se ale objevuje protikladný vývoj, rozpad společnosti a společenství.

Pochybovačům bychom měli s láskou namítnout: "Myslete si, že Bůh, jestliže jeho existenci uznáváte a považujete ho za Tvůrce, může nečinně přihlížet, jak se jeho dílo ničí?"

Proroci

V liturgiích citujeme bez problémů proroky Starého Zákona. Ale když prorok vystoupil na veřejnost, dovořoval se vždy jednoho nebo více zjevení. Tak se legitimoval vůči vladařům a národu, z jejichž svědomí mluvil. To se dělo po více než tisíc let. A dnes by Bůh neměl chtít žádná zjevení a nepřikládal by jim žádný význam?

Když se od něho začalo ustupovat, vystoupil Mojžíš se Zákonem. Také proti Ježíšovi se takto argumentovalo. Dnes máme podobné situace a podobný vývoj. Jeden biskup mi jednou řekl: "Já mám apoštola Pavla, k čemu mariánská zjevení, která ho jenom opakují." V podstatě to souhlasí. Ale musíme položit otázku, jestli mezitím evangelia a hlásání apoštola národů byla uvedena v život, a jestliže ne, proč? Naproti tomu jsou zde snahy toto evangelium relativizovat, změkčit, učinit nefunkčním, přizpůsobit je době a konzumnímu způsobu života. Nesmíme vidět svět a jeho stav vlastníma očima, nýbrž musíme se pokusit vidět je Božíma očima. Nejsem přítelem prorokování pohrom. Ale kdo není slepý, vidí, že to není s lidstvem dobré.

Bůh nevyvolával nikdy strach, hrůzostrašné filmy jsou vynálezem lidí. Bůh nemá radost z utrpení lidí a z jejich záhuby. První slovo, jímž se Bůh nebo jeho zvěstovatelé obračejí k lidem, zní vždy: "Nebojte se! Já jsem to - Madona, anděl míru!" Bůh je shovívavý a nepopsatelně dobrý.

Tajemství z Fatimy

Stále znovu se spekuluje o třetím tajemství z Fatimy. Tu a tam je do-

konce napadáno obrázkovými časopisy. U třetího zjevení 13. července 1917 bylo vypočítáváno: Druhá světová válka, rozšíření velkého bludu Ruskem, "třetí tajemství". Potom následuje zaslíbení, že nakonec bude triumfovat Neposkvrněné srdce Matky Boží. To srdce je jádrem lidskosti. Vítězství Neposkvrněného Srdce znamená, že se na konci prosadí takový obraz člověka, jaký ztělesňuje Maria. Uskuteční se člověk ve smyslu Božím, nikoliv blud o člověku.

Není zapotřebí být velkým prorokem, abychom vycítili, co má být třetím tajemstvím.

Názna učinil biskup z Fatimy jednou ve Vídni. Uvažuje se velmi z lidského pohledu, myslí se na atomovou válku, zničení země atd. To by byly jistě velké, největší katastrofy pro lidi, nikoliv ale v očích Božích. Největší katastrofou v Božích očích by byl odpad stvoření od Boha, hřích všech hříchů. Ve třetím tajemství jde pravděpodobně o hřích tohoto druhu, pravděpodobně o odpad od víry některého celého kontinentu, snad Evropy.

Koncil jako odpověď na Fatimu

Když získal papež Jan XXIII. přístup k tomuto tajemství, velmi se zhroutil. Pak překvapil světovou veřejnost svoláním II. Vatikánského koncilu. Byl to pastorační koncil, který se zabýval především zvěstováním a šířením evangelia pro naše a budoucí časy. Reakcí papeže byla tedy mobilizace církve. Prožíváme dnes nejenom vylištěvání církve a její odmítání, nýbrž především odklon od základních pravd a základních hodnot křesťanství. Vezměme si televizi a sdělovací prostředky. Nejsou zodpovědné žádnému katalogu hodnot. Je dovoleno všechno, co lidi baví, dokonce největší krutost. Jeden známý jihoněmecký list konstatoval: "Vzhledem k tomu, že není už respektována intimní sféra, hrozí světu, že se stane jedním velkým bordelem." Každý smí slídit v intimní oblasti druhého, lámat tabu, dávat všanc veřejnosti osobní sféru jiného, dokonce na tom vydělávat. Postiženému nezbyvá žádná šance k obraně, natož pak náprava.

A pak má Bůh mlčet? Základ mnoha mariánských zjevení od minulého století spočívá v odklonu lidstva od Boha. Stvoření hrozí záhuba, když se oddělí od Boha, od svého původce. Bůh neposílá dnes postavy proroků, ale Matku Ježíšovu. Posílá takřikajíc nejkompetentnější osobnost, jaká kdy

existovala, když jde o církev, když jde o věc Boží. Proč?

Maria po Ježíši ještě 20 let v Jeruzalémě

V posledních letech se otevřely velkolepé možnosti studovat dobu Ježíšovu. Ne aby se dokázalo, že spočívá na legendě, nýbrž přesně naopak. Dnes známe jeho okolí, jeho všední život daleko lépe než dřívější století. Také roli Marie. Co dělala Maria, když Ježíš už nebyl na zemi, po jeho ukřižování, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení? Byly domněnky, že odešla s apoštolem Janem do Efezu (v dnešním Turecku) a tam zesnula. Dnes potvrdili vědci - např. benediktn B. Pixner, že Matka Ježíšova žila v Jeruzalémě na Sionu asi 20 let po jeho odchodu. Jaký význam to má pro nás? Zůstala tedy v tom městě, v němž byl její syn ukřižován. V Jeruzalémě udávala tón kasta kněží a zákoníků, tedy nepřátelé jejího syna. Jakému psychickému teroru tu byla Maria vystavena!

Prožila v Jeruzalémě kamenování Štěpána a první krvavé pronásledování křesťanů, popravu prvního apoštola, Jakuba, deset let po ukřižování Ježíše. Mnozí poodcházeli do Antiochie, Alexandrie, do Říma (Petr v roce 42 po Kr.). Maria ale zůstala a vydržela s původní obcí v Jeruzalémě. Jaká odvaha ženy, odvážné a bezmocné, kde muži prchali. Ona byla duší a srdcem původní obce. Ona vystavěla Církev. Duch svatý založil Církev v hukotu dne letnic. V denní drobné práci to byla ona, která držela Církev pohromadě. Stála

při Petrovi, povzbuzovala mladého Jana, aby mluvil v chrámu. Ona vydržela. My rozumíme, proč se nazývá královnou apoštolů, vyznavačů, mučedníků. Je opravdu Matkou Církev. A dnes, kdy prožíváme Církev v nebezpečí, kdy dokonce Církev ničí sama sebe, má také Matka, která stála u kolébky Církev a vzala na sebe mnoho obětí, dnes má tato Matka mlčet? Nemyslitelné.

Žádný strach

V poselstvích z Medjugorje řekla vícekrát: "Bůh mi dovolil přijít za vámi." Aby nám pomohla, tak jako pomáhala Církvě v prvních 20 letech. Ona přichází, aby Církev povzbudila - pochybujících, malomyslných, zlomených, osamělých, zbloudilých - a aby znovu podala ruku: Pojdte, důvěřujte mi.

Je ještě budoucnost možná?

Mnoho poselství z Medjugorje končí těmito slovy: "Nemějte strach, já jsem s vámi."

"Já vás podpořím, abyste se rozhodli pro Boha."

To znamená mnoho posměchu a utrpení, ale "já jsem s vámi".

Na Světovém dnu mládeže 1991 v Čenstochové řekl papež před miliónem mladých z celého světa: "Neste evangelium do příštího tisíciletí. Nemějte žádný strach ani obětovat svůj život. Maria je s vámi." To není řečeno jenom tak. Za tím stojí paměť Církev, v níž se osvědčila Mariina role v jejím vývoji, od samého začátku.

Kde se odvážíte o totální nasazení pro poselství Kristovo, tam je Maria na vaší straně, tak jako to vydržela

v Jeruzalémě, aby původní Církev nezbloudila. Ona měla v Galileji svoji velkou rodinu a milé příbuzné. Pod křížem stála s ní vedle Marie Magdaleny také druhá Maria, blízká příbuzná Matky Boží. Maria mohla opustit Jeruzalém. Ona zůstala na Sionu a zůstává dnes mezi námi, aby na prahu k novému tisíciletí zvěstovala znejistělému lidstvu poselství svého Syna.

POSELSTVÍ KRÁLOVNY MÍRU

Medjugorje, 25. 8. 1993

Drahé děti!

Přeji si, abyste pochopili, že jsem vaše Matka a že si přeji pomoci vám a vyzvat vás k modlitbě. Jedině modlitbou můžete pochopit a přijmout má poselství a přetvořit je v život.

Čtete Písmo svaté, žijte je a modlete se, abyste pochopili znamení tohoto času. Je to zvláštní čas. Proto jsem s vámi, abych vás přiblížila svému Srdci a Srdci mého Syna Ježíše.

Drahé děti, přeji si, abyste byli dětmi světla, a ne tmy. Proto žijte to, co vám říkám.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Slovo Boží: "Hle, Tvá Matka!"

"Proč nerozeznáváte znamení tohoto času?" "Matčiny slovem nepohrdej!" Vždyť "kdo si váží matky, jakoby sbíral poklady."

(Přís 1,8 a Sir 3,4) (viz také I. Thes 2,13 aj.)

LITTLE PEBBLE (MALÝ KAMÍNEK, OBLÁZEK)

Prohlašuje o sobě, že dostává zjevení. Svoje poslání vidí v tom, aby spojil všechny vizionáře a stal se jejich náčelníkem. Hlásal apokalyptickou "dobu ledovou" a uváděl pro ni také časový termín, který ale je už šest let za námi.

Je řeč o "Little Pebble", jednom otci rodiny z Austrálie, který o sobě tvrdí, že prý ve svých vizích byl určen samotným Ježíšem za příštího papeže Petra II. "Little Pebble" má mnoho následovníků, kteří se cítí být přitahováni jím a jeho poselstvími.

Ale s pravdou to nemyslí příliš vážně. Tak uvádí mnoho jiných vizionářů, kteří prý mu potvrdili poselství o jeho "budoucí úloze jako papeže Petra II". "Pur-magazin" zjistil v rešerších, že "Little Pebble" zde hlásá nepravdu. Marguerita, vyslankyně milosrdné lásky z Belgie, nikdy nepotvrdila samozvané jmenování "Malého Kamínka" za příštího papeže, stejně tak jako sestra Lucie, ještě žijící vizionářka z Fatimy. Ale to jeho přívržencům nevadí. Stále se ho pevně přidržují.

V jednom prohlášení se už také vyjádřil farní úřad Medjugorje 6. října 1987 k otázce "Little Pebble". V prohlášení se uvádí:

"V těchto dnech jsme byli často

tázáni, jestli "Little Pebble" byl v Medjugorje a jaký vztah má k vizionářům z Medjugorje.

1. Slyšeli jsme, že tvrdí, že prý mu Maria řekla, že o něm mluvila s vizionáři z Medjugorje.

2. Slyšeli jsme, že "Little Pebble" tvrdí, že prý pater Tomislav Vlašic ho oficiálně pozval a prohlásil za autentického.

3. Slyšeli jsme, že se "Little Pebble" v Medjugorje zdržoval.

Během jeho pobytu v Medjugorje neměl s ním žádný z otců kontakt. Vědomě se nám všem vyhýbal. Z vizionářů byl v kontaktu jenom s Vickou.

Podle svědectví Vicky s ní krátce mluvil a krátce pobyl v jejím pokoji. Pokřížoval se nějakým křížem a řekl, že prý je prorok. Později tvrdil, že spolu s Vickou dostali poselství.

Tímto prohlašujeme, že "Little Pebble" nebyl nikým z nás pozván. Žádný z nás není v jakémkoliv spojení s ním. Pater Slavko Barbarič mluvil jménem

farnosti s vizionáři. Říkají, že není pravda, že by Maria k nim o něm mluvila. Nedostal také žádné poselství spolu s Vickou.

Proto se distancujeme od jeho výpovědi a prosíme také všechny přátele pravdy, aby také tak učinili.

Mezitím tento australský prorok opustil svou manželku, aby vstoupil do druhého manželství s mladší ženou. Samozřejmě se snaží vysvětlit a ospravedlnit toto chování. Tak se jeho přívrženci dozvídají, že Ježíš v přítomnosti Matky Boží a sv. Josefa prý naplánovali tento jeho sňatek. Ve svém dosavadním manželství vidí "Little Pebble" znamení staré církve pod papežem Janem Pavlem II., zatímco jeho nové "manželství" má být znaméním pro novou církev pod "Little Pebble". Jeho přívrženci mu věří. Přijímají dokonce také tvrzení, že v "nové církvi" žije náhle papež se ženou, neboť prý nová životní družka

(dokončení na poslední straně)

LITTLE PEBBLE

(dokončení ze str. 15)

"Little Pebble" byla Pánem a Matkou Boží vyvolena z mnoha dívek.

Aby mohl pranýřovat zkaženost světa, aniž by sám sebe zpochybnil ve své věrohodnosti, dává "Little Pebble" svým přívržencům ještě na vědomí, že jeho přestupek proti církevním manželským předpisům je pryč "dosud nejtěžším křížem a obětí na něj vloženou". A přesto běhá mnoho věřících za tímto falešným prorokem. Proč vlastně?

Svědectví

o Božím spásném působení místo šíření katastrofických nálad.

Je alarmujícím znamením, že takoví "proroci" se setkávají s lidmi, kteří jim a jejich absurdním poselstvím věří.

Zde se také požaduje zvěstování ve víře. Tužba lidského srdce je při-

liš hluboká, než aby mohla být uspokojena střízlivou teologií, teologickými diskusemi nebo církevní gremiální prací. Jestliže vtělení Ježíšovo, jeho smrt a zmrtvýchvstání nenachází už místo jako "vstup božského zjevení", jako událost a hluboké setkání se zvěstováním, změní se víra v budovu s prázdnými sedadly, místo aby se postavila do ohniska osobního rozměru viry radostná zvěst.

Svou zodpovědnost si musí uvědomovat také určitá konzervativní média, která se sice cítí být vázána katolickou vírou, ale jimž chybí nutné rozlišování duchů, jedná-li se o soukromá zjevení a poselství.

Nepraví proroci

jako "Little Pebble" staví do středu svých "poselství" špatnost jiných lidí, ba celého světa a hlásají katastrofy.

Popisují vnější stavy ve světě, pranýřují hříchy, ponechávají je ale v nich.

Středem pravého proroctví

Je spásné působení Boží, cesta z hříchu do náruče milosrdného Otce.

Vydávejme svědectví o naší víře. Co odpovíme na otázku, proč věříme v Boha, proč mu důvěřujeme, proč patříme církvi celým srdcem? Jestliže odpověď na tyto otázky vychází z hloubi srdce, tam, kde Bůh člověka osloví, a když my žijeme tuto odpověď ve všedním životě, pak je tato odpověď svědectvím. Snad právě také vůči těm lidem, kteří poznali víru jen jako sbírku věroučných pouček a snad proto poskytují pozornost nepravým prorokům.

Nechceme se našim článkem nikoho dotknout. V úctě se setkáváme s každým člověkem s jeho vírou a jeho pojetím.

U. O.

Prosíme čtenáře, aby si na str. 3 opravili v článku "Myšlenka na neděli" slovo 'testy' na správné 'tresty'. Děkujeme.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor PhDr. Radomír Malý. Redakce: Mendlovo náměstí 1a, Brno, PSČ 602 00. Administrace: Matice cyrilometodějská s.r.o., Dolní náměstí 24, Olomouc, PSČ 771 00. Telefon redakce 05 / 32 45 85, telefon administrace 068 / 52 228 03. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Postovně uveřováno

Novinové výplatné

Odesílatel:
Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc